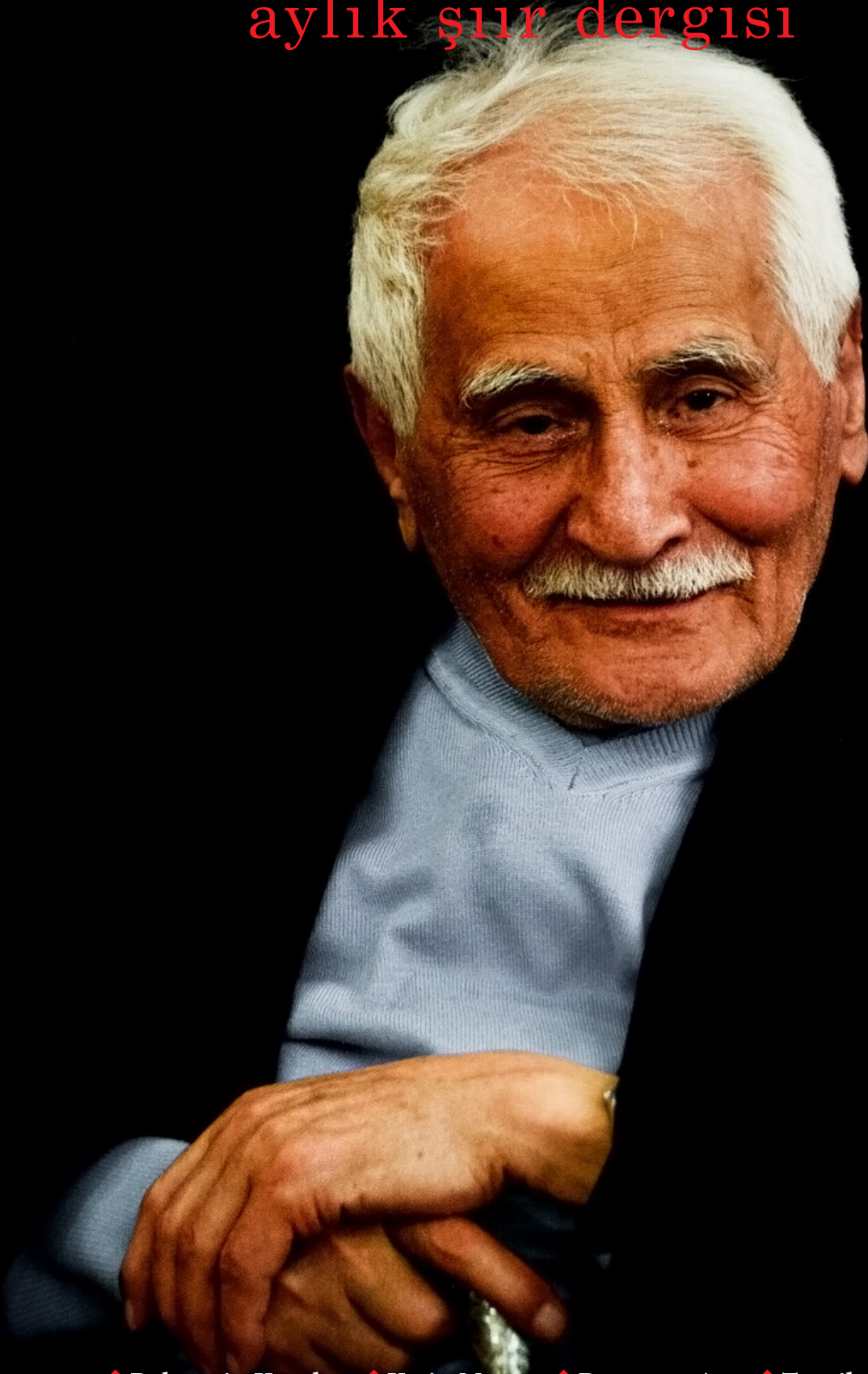

HECE TAŞLARI

aylık şiir dergisi

◆ Bahaettin Karakoç ◆ Yasin Mortaş ◆ Ramazan Avcı ◆ Tayyib Atmaca
◆ Ahmet Doğan İlbey ◆ Fatih Okumuş ◆ Yaşar Bayar ◆ Hasan Akçay
◆ Haşim Kalender ◆ Tacettin Şimşek

49 on5mart2019

Salavan Dağında Bir Beyaz Kartal

Bin dokuz yüz otuz martın beşinde, salavan dağında bir *beyaz kartal*, besmeleyle savatlandı güzelce, yumurtadan çıkar çıkmaz gözünü, daha sağa sola bile bakmadan, ufukların ötesinde gezinir, yuvası dar gelir kendine sığmaz, çırpıma başlarken kanatlarını, yayla yayla uçar yorulmak bilmez, *bühtan kuşlarına* tenezzül etmez, şardağından kalkar konar düldüle, gece *dolunaya* gündüz güneşe, uçma talimleri yapar durmadan.

Cela'dan ayrılır önce düziçi, sonra ankara da hasanoğlan'da hasta sağaltacak mektepte okur, sevda yüreğinde orda dokunur, tık tık vurur şiir gönül camına, artık içi sığmaz olur içine, ilham perileri peşine düşer, şiirle geceler şiirle kalkar, duyguları yeter dallarda sarkar, düşer yüreğine aşkın çingisi, içinden dışına bir ateş yürür, sonra bir pervane olur ateşe, hem canı ütülür hem kanatları, pişerek yanmanın tadına varır.

Nerde dalgalanan bir bayrak varsa, ne sarı sıcağa ne kara kışa, aldırış etmeden yola koyuldu, arkasına bir kez dönüp bakmadı, tok sözüne bir ham sözü katmadı, şiirin göğünde *seyran* eyledi, *sevgi turnaları* girdi düşüne, *bir çift beyaz kartal* avlağa çıktı, *kar* sesinde içi yandı dayandı, *uzaklara türkü* yakıp dururken, *saba esintisi* araya girdi, postada kayboldu *aşk mektupları*, *beyaz dilekçesi* elinde kaldı, *zaman beyaz bir türküyü* yakarken.

İki bin on sekiz on yedi ekim, kış erken bastırdı kapandı yollar, ahir dağlarına yaslandı hüznün, bulutlar beriti koynuna aldı, engizek dağları kar ile boran, kınalı keklıklar tipide kaldı, *ihlamurlar çiçek* düşü görürken, acı haber asumana yayıldı, maraşı üşüten bir gece vakti, başka bir dünyayı keşfetmek için, soyunarak teleğinden tüyünden, namı diğer beyaz kartal karakoç, yer altında kanat vurmaya uçtu.

Tayyib Atmaca

hece taşları aylık şiir dergisi ◆ yayın yönetmeni tayyib atmaca

son okuma metin özarslan ◆ kapak fotoğrafı yasin mortaş

yazışma haydar bey mh. 32077 sk. armada 2 d 6 onikişubat kahramanmaraş

0535 391 92 50 hecetaslaridergisi@gmail.com

49. sayı 15 mart 2019 issn 2149-4509. (e-dergi)

Belkiler Üstüne

◆ Bahaettin Karakoç

Belkiler üstüne bir dünya kurdum
Duvarları sevdam ile boyalı
Ay doğarken göğe kuşlar uçurdum
Ak kâğıt kanatlı, kalem gagalı
Günü diriltirken 'ay'ı kaçırdım
Gene gönlüm deniz gibi dalgalı

Belkiler üstüne bir dünya kurdum
Bahçesinde türlü türlü yemişler
Ben aklımdan neler, neler geçirdim
Benim için iflâh olmaz demişler
Kuşlarıma abıhayat içirdim
Gönlüm gibi ırgalandı kamışlar

Belkiler üstüne bir dünya kurdum
Irmakları turalanır göllere
Hangi rengi sevsem cümbüş içinde
Hasret yağar, vuslat yağar yollara
Bin düş çiçeklenir bir düş içinde
Ses veririm dağdan inen sellere

Belkiler üstüne bir dünya kurdum
Rahmeti, nimeti, sevdası helâl
Merkezinde nazlı yârim oturur
Enlemi, boylamı bir tatlı melâl
Hep haber getirir, haber götürür
Dostla aramızda bir beyaz kartal

Kuşlar Divanı

◆ Bahaettin Karakoç

Sarımağara'da sarı kayalar
İkinci vaktinin hüznü çöktü mü
Sarı bir fırçayla ufku boyalar
Ve bir lâle erken boyun büktü mü
Sarımağara'da kayalar ağlar

Kumlarda eşinir bir sürü keklük
Su içmeye iner bir kara yılan
Havayı cömertçe emzirir kekik
Bulutlardır tepelerde yayılan
Çoban ıslığında bulunmaz kemlik

Kim bilir ne diye sürüden ayrı
Kayanın birinde bir oğlak meler
Pınarı kapatmış yarpuz otları
Güneşin kalburu hep altın eler
Serin koyak arar yıldı atları

Bütün güvercinler burda toplanmış
Ebabiller, gövel arı kuşları
Havada bir nakış, yerde bir nakış
Uçmak ve ötmektir bütün işleri
Her kuş divanında Hak'adır alkış

Marazlı bir kavak taşır çok yükü
Ben de o kavağı siper eyledim
Dedim, budur dağa yaraşan türkü
Kuş gözüyle baktım, kuşça söyledim
Sesimle ateşe verdim bir bükü

Sarımağara'da sarı kayalar
Sabah ağartısı ufka çöktü mü
Her çiçekten gömeç gömeç bal sağar
Kuşlar divanında bir kan aktı mı
Sarımağara'da kayalar ağlar

Şiir Sesli Kartal Sağusu III

◆ Yasin Mortaş

Güneş yorgun bir kuş gibi topladı kanatlarını, bütün dallar üşüdü, dağ üşüdü, kartal üşüdü; turnalar ezberlediği mevsimlerin ışığını kaybetti, şiirin kuytusundaki kelimeler üşüdü Karakoç'um.

Dağ yanığı yüzüne düşen kar, üşüttü tebessüm çiçeklerini. Dilinin altında uyuklayan şiir kuşları çığlık çığlığa uçup kondular Şeyh Hadil'in derinliğine.

Fatiha'yla açılmış bir gün
sükût eden toprağa
Hatice'nin çağırdığı kuşlara
gülü karartan akşama
ibrikle su taşıyan ak saçlım
sende mi uzandın şimdi
“Hatice'mi bırakıp da Maraş'tan gidemem”
dediğin
o çeşm-i çimen kokularına

Sen gittin gideli
yüreğimi ateşten bir kümbet yaptım
kaç kere kapını çaldım
açılmadı Karakoç'um

Senin şiir otağında kaç kervan dinlenmiştir. Kuzular annelerine melemiş; atlar döllenenmiş, taylar boylanmış; kekikler, sümbüller, laleler, nergisler şiir aynanda süslenmiş; keven çiçekleri dolunay ışıyla renklenmiş; şiir otağında kaç gelin yayık yaparken uzaklara türküler söylemiştir.

Şimdi üzerimde bir hüznün çadırı, sevinçlerimi tütmez ocaklarda yakıyorum Karakoç'um.

Şiirlerini yıkadığın aşk yağmurları kurtlara-kuşlara; ceylanlara ve âşıklara bengisu olmuş, ırmakları yataklarından kaldırmış, tuzunu içen denizlere şiir renkli gemiler meftun olmuştur.

Sesini
bir dağa bıraktın: yankılandı şiir
bir ırmağa bıraktın: taştı şiir
sözü duruladı: bir çoban çeşmesinde
aşkı ayarladın: şiir saatiyle

Ve gitme vaktiyle
çerağım yandı Karakoç'um: közlendi şiir
Baktığın sokakların sessizlik kanaması başladı Karakoç'um.

Şiir tokmaklı kapına vurduğumda “kim o” demeden yine kapını usulca aç da buyur et beni sofrana.
Sofrana yine dua eden kuşlar konsun. Sen yine balkondan şiirler silkele de sofrandaki gül motifleri çocukların başına dökülsün.

Sırrını paylaştığın saksılarda, şiir kokusuyla yetiştirdiğin ve en sevdiğin gül şimdi dikenlerini batırıyor kalbine, o da kan-ter içinde.

Karakoç'um yalnızlığından kalan hüznün artıkları hala tabağında duruyor.
Yine saçlarından dökülen kar: tuttu yürek doruklarını
Yine gözlerinle seçtiğin kitap: döktü yapraklarını
Yine aradığın en güzel kalem: kuruttu dudaklarını
Yine, çağırdığın kartal: yoldu kanatlarını
Yine, Salavan'da bir suvat: içti kendi kaynaklarını

Bak, aşk ağacının gövdesini Ekim ayının ateşi taladı; vakit küllendi; yağmur unuttu sağanağını, şehrin göğsüne Ahir Dağı oturdu, şiir kuşları ve kartallar kanatlarını topladı, gözyaşlarıyla ıslanan gün bir kazak gibi çekildi üzerimizden, evin odalarına bir akşam düştü; ışıklar kırıldı, elbiselerinin ütüsü bozuldu.

Dede Korkut'um, su, bazen ateş olurmuş göz çukurlarında; kaynaya kaynaya bulut olurmuş.
Ben şimdi hangi dağı avutayım.

Issız şiir sokağında
sessizliği ısırın
şairler kanattı dudağını

Milcan Dağı'nın karlarını bir mendile sıgdıran ak saçım, kar sevme takvimlerinin yaprağı nasıl da ateş aldı, dudaklarının şiirle kıpırdayan yanlarında kar yanıkları kaldı.

Gün sıkıştı zamana: çatladı şiir ve toprak yıldızlar suya düştü: ıslandı hüznün köşeleri gönül kıvrılmış kağıt gibi: ve kalem küskün kağıda
dili yaktı kelimeleri: Karakoç yâre düştü

Karakoç
bir türküydü
yakardı mızrabı

O aşk sızısıydı
kanatırdı
saz telini

ve nice
notalar
ıslanırdı şiirinde

o
çok âşıktı
lâl olurdu âşıklar

ve tarardı
sözün zülfüyârını

“Eser seher yeli
'zülfün' dağıtır”
Karakoç'um
kırılmış tellerin
beni ağlatır.

Maveraya uçtuğun gün, yan komşunun çocuğu (sana da deniştin ki, “Peygamber Efendimizin tarif ettiği komşu bunlar mıdır?” diye... Sen de “Evet bunlar” demiştin.) Küçük Mehmet geldi taziye evine.

Nefes nefeseydi
Ürkek bir üveyik gibiydi.
Şaşkındı.
Yanıma gelip durdu.

Okuldan döndüğünde apartmanın giriş kapısındaki asılı kâğıtta görmüş uzaklara uçtuğunu. Çantasını eve bırakıp koşmuş da koşmuş. Cebinde dolmuş parası da yok. Uzaklık en az dört km mesafede.

Seni kaybetmenin hüznü içinde kelimeleri titreterek, bir şeyi tarif etmenin tarifsizliği, senin gerçekten uçup gittiğine inanıp inanmamanın çocukça esikliği, dudağının bir tarafı ağlamaklı, diğer tarafı bükülmüş bir Bahaettin Dede özlemi, gözlerinde yıldızdan kopmuş da soğumuş bir kor siyahlığı, yüzünde beyazlaşmış bir yalnızlık, konuşmalarında ateşe düşmüş bir serçe çılgılığı.

Telaşını hangi cebine koysa düşüyor.

Mehmet de gözyaşı dökmeden ağlamanın en dede derinliğini gördüm.

*

Mehmet'e futbol maçı için söz vermiştik. Tebesümüyle şişirilmiş lastik topunu alıp maça çıkacaktık.

Mehmet, hâlâ, taca çıkmış yüreğini arıyor, Karakoç'um.

Ah
çocuk yüreğim
tebessümlerim seyrelti

şimdi
fileye takılmış kuş gibiyim

kendi kaleme
çırpınmalar örüyorum

*

Bir kartal dağ doruğuna konarsa, akşam olurmuş.

Aşk Mektubu VII

◆ Bahaettin Karakoç

Yaylağı daralan bir Türkmen'im ben
Boyumuz erkenden göçmeye hazır
Keklik, sülün, geyik değil, sevgilim
Biz avlarsak ancak gönül avlarız
Alıcı kuşumuz uçmaya hazır

Kaç bildiri yana yana erittim
Güldestelik nice fikir yürüttüm
Her silahı ben kendime doğruttum
Yağmur yağar, enginleri sel basar
Yürek bu seli de geçmeye hazır

Kaç yarına at bağladım bilemem
Eyer hâlâ sıcak, hâlâ ıslak gem
Melil melil senden seni istisem
Mehil tazellersin bana sevgilim
Adanmış güllerim açmaya hazır

Başımın üstünde dönüp durursun
Biliyorum benim devlet kuşumsun
Sılamsın, sevdamsın, sabır taşımsın
Kalemim adından başka ad yazmaz
Kâğıtlar mürekkep içmeye hazır

Dert versen derdimle hemhal olurum
Aşkımı ateşle, dal dal olurum
Bir reyhan istersen bin dal olurum
Nârına-nûruna kurban olduğum
Makaslar boyumu biçmeye hazır

Akşama Gazel

◆ Bahaettin Karakoç

Güneş çekip gidince gökten döküldü akşam
Lâmbalar göz kırparken bir kara güldü akşam

Sofrasında türkü var, hüznün var karanlığın
Günün yorgunluğuyla kömürdü, küldü akşam

Gözlerini kapatmış kuşlar tüneklerinde
Benimse gözlerimde bir kızıl tülkü akşam

Balkonda resimlerken bu seneki eylülü
İçimdeki mezara sanki gömüldü akşam

Yıldızlara bakarken orda göz göze geldik
İhanete uğramış dertli gönüldü akşam

Gadanı karşılarım, benimle konuş dedim
Eğreti dikiş gibi tel tel söküldü akşam

Çağlayanda sıçrarken saçları alev almış
Aşkını hecelerken sustu, çekildi akşam

Ömrü geceye akan akşamı yağmur öptü,
Sanki dalgalı bir saç, altın kâküldü akşam

Dağlarda Sonsuzluğun Türküsünü Söyleyen Şair: Bahaettin Karakoç

◆ Ramazan Avcı

Dağlar, özellikle geleneksel halk şiirimizin en önemli ögesi olarak yüzyıllarca ele alınmış bir temadır. Zira konar-göçer Türk yaşantısında tabiat ve özellikle dağlar, yaylaklar Türk'ün evi ve sığınağı olmuştur. Hatta özgür göçebe dağ hayatından bugünkü sanayi medeniyetini oluşturan yerleşik ova hayatına geçmek için mücadele bile verilmiş ve bu mücadeleye Dadaloğlu şü mısralarla tercüman olmuştur:

*“Hakkımızda devlet vermiş fermanı
Ferman padişahınsa dağlar bizimdir.”*

Mazlumların hamisi Köroğlu da düşmana karşı en güçlü korunağının dağlar olduğunu ifade eder koçaklamalarında:

*“Hemen Mevlâ ile sana dayandım
Arkam sensin kalam sensin dağlar hey!
Yoktur senden gayrı kolum kanadım
Arkam sensin kalam sensin dağlar hey!”*

Gevheri de başı sıkışanları dağlara davet eder:

*“Başına bir hal gelirse
Dağlara gel dağlara
Seni saklar vermez ele
Dağlara gel dağlara”*

Fakat bazen dağlarla olan bu dostluk bozulur. Âşıklarla dağların arası açılır. Çünkü dağlar, âşığın sevdiğine kavuşmasına engel teşkil etmekte, sevenleri birbirinden ayırmaktadır. Bunun üzerine âşık dağlara sitem etmeye başlar. Bazen Karacaoğlan gibi beddua alır:

*“Ey Karacadağ melil melil kalasın
Ateş düşse, cayır cayır yanasın
Dilerim Allah'tan bana dönesin
Ayrılasın gül memeli eşinden.”*

ya da bir halk türküsünde olduğu gibi tehdit edilir.

*“Dağlar seni delik delik delerim
Kalbur alır toprağını elerim.”*

Fakat dağlara bırakın sitem veya beddua etmeyi onlara toz bile kondurmayan bir şair vardır: Bahaettin Karakoç. O, çıplak dağları üşümesin diye giydiren, yüreğini de dağlara kuşak yapan, döşek yapan bir dağ dostu, dağ sevdalısıdır:

*“Renk renk gömlekler giydirdim
Üşüyen çıplak dağlara...
Dalları göğe değdirdim,
Yüreğim kuşak dağlara.” (Karakoç, 2001:193)*

Çocukluğunu üç tarafı dağlarla çevrili Elbistan'ın Cela köyünde (şimdiki adıyla Ekinözü ilçesi) dağların temiz havasını teneffüs edip çiçeklerini koklayarak, kuşların sesini dinleyerek, güneşin dağın sırtından doğup burnundan batışını izleyerek yaşayan Bahaettin Karakoç için dağların çok ayrı bir yeri vardır.

Nasıl ki Köroğlu'nun Çamlıbel'i, Şehriyar'ın Heyder Baba'sı, Dadaloğlu'nun Binboğa'sı varsa Bahaettin Karakoç'un da Salavan Dağı vardır.

“Ben Bahaettin Karakoç
Arkam kala'm Salavan
Yedi altmışbeş çapında
Bir tabancam vardır, Kırıkkale
Yıllar yılı
Elime hiç almam, kınında üşür
Şairim
Parmaklarım kalem tutar, çiçek tutar
Bin kurşunu değişmem bir beyaz güle
Çamlıbel'de Köroğlu, Salavan'da ben.” (Karakoç, 1997:112)

Şiirlerinde Kahramanmaraş'ın Elbistan, Ekinözü ve Nurhak ilçelerinin ortasında kalan yaklaşık 2 bin 400 metre yükseklikteki Salavan'ın dağlar içinde ayrı bir yeri olan Bahaettin Karakoç'a göre Salavan “Dağlar içinde bir kimya-ı saadet”tir. Çiçeklerin en ıtırlısı, mor sümbüllerin, koçotuların, menekşelerin, lalelerin, yaban güllerinin en güzel-leri Salavan'da biter. Koyaklarında sürü sürü geyikler dolaşır, ulu ardıçlarının dallarında gece gündüz kuşlar cıvıldırır. Salavan, “Daha bir sevdalı/daha bir ev-cüvan/ daha bir yiğit”tir onun gözünde.

“Salavan Dağı'nın çiçekli eteklerinde
Keklikler palazlar kadar ötücü
Kurt enikleri kadar hürdüm”

mısralarında görüldüğü gibi özelde Salavan, genelde dağ özgürlüğün kalesidir şair için.

Bahaettin Karakoç zaman zaman yaşadığı sosyal hayatın çarpıklıklarından, şehrin sunî yaşantısından rahatsızlık duyan bir sanatçı olarak özgürlüğün mekânı olan dağlara sığınır.

“Yüreğin doluyrsa eğer
Dağlar sana boyun eğer
Özgürlük her şeye değer
Direnc onurdur dağlarda” (Karakoç, 2004:165)

Mısralarıyla dağları gönlüne liman yapan Karakoç, günümüz şiirinde dağı en fazla tema ve motif olarak kullanan şairimizdir.

Dağların çileye katlanışına, göklere yakın oluşuna, gökyüzüne el gibi açılışına türkü söyler Dağlara Türkü adlı şiirinde. Fakat dağlar, yalnızca dış görünüşüyle değil, şairin iç dünyasına yansıyan yönüyle de ele alınır bu şiirde. Dağlar, kişileştirilerek manevî bir şahsiyet kazanır.

“Sorsam Köroğlu'nu tanır
Her seher devce uyanır
Aşka çileye dayanır
Dağlar bu dağlar olmalı”

Dağlar, Dadaloğlu tarafından övülmüş, adına türküler yakılmıştır. Göğe utkuyla sarılmış, Hakk'ın nuruna vurulmuştur. Korkusuzdur dağlar, canlılara ev-bark olmuştur.

Karakoç'un benzetme dünyası, dağları daha da güzelleştirir. Dağlar yere mindersiz oturmuştur ve kışın beyaz türban takmakta, bulutlar dağa baş eğmektedir. Türk ve İslam motifleriyle bezenmiştir:

“Dede Korkut'tan dualı
Türküleri var cığal
Heybette Hamza edalı
Dağlar bu dağlar olmalı” (Karakoç, 2001:193)

Karakoç, Cumhuriyet Dönemi Türk edebiyatında dağlar üzerine en fazla şiir yazan ve şiirlerinde dağlara en çok yer veren şairdir, denilebilir. Aşağıda isimleri belirtilen şiirlerde müstakil olarak dağı konu etmiştir: *Dağlar Düşürmez Darlığa, Dağlara Türkü, Sözüm Bütün Sarp Dağlara, Uzlet Başkadır Dağlarda, Toros Dağlarında Bir Güz Gezisi, Çamlıbel'de Koç Köroğlu Salavan'da Ben, Cezriyun Bir Tepe, Dağlar, Yine Mendil Sallıyorum, Ağrı Dağı, Nemrut Dağı Esintisi, Kafdağı'nda Son Veda Çayı, Ağrıda Mola, Uçan Kuşlar Menziline Varanda, Binboğa, Erciyes, Dağlarda* (Avcı, 2012: 69)

Dağların şiirlerinde bu kadar önemli yer tutması ile ilgili olarak Karakoç bir mülakatta önce dağların kutsiyeti üzerinde duruyor:

“Dağlar mukaddes mekânlardır bana göre. Tek 'Mutlak Gerçek', tek 'Malik-i Mülk' olan evrenin mimarı Yüce Rab, Tur Dağı'nda Hz. Musa'ya; Tabor Dağı'nda Hz. İsa'ya; Hira Dağı'nda ise Hz. Muhammed Mustafa'ya (s.a.v.) nuruyla mesaj vermedi mi? Neden bir havrada, kilisede, mescitte değil de dağlarda? Bunun hikmetini ah bir kavrayabilsek... Bir yandan azametini, bir yandan da sabrın remzidir dağlar.”

Sonra dağların korunak özelliğini vurguluyor:

“Her sığınana korunaktır/barınaktır dağlar. Avcılar için avlak, sürü sahipleri için yaylaktır dağlar... Yaptığı bir resme dağ kondurmayan bir ressam, dağlara şiir yazmayan bir şair var mıdır yeryüzünde? Şehriyar'ın 'Haydarbaba'ya Selâm' şiiri evrenselliği yakalamış çok uzun soluklu bir şiirdir. Koç Köroğlu'nun, Avcı'ın, Dadaloğlu'nun, Deliboran'ın, Karacaoğlu'nun mesken tuttuğu dağlar var. Ben etrafı çepeçevre dağlarla kuşatılmış bir iskân bölgesinde

doğmuş, dağların hür havasını soluklanmış ve dağlara tırmana tırmana büyümüşüm. Her sabah güneş Salavan'dan doğmuştur üstüme, her akşam Berit Dağı'ndan batmıştır güneş.” (Durmuş, 2003: 6)

Salavan, Nurhak, Şardağı, Erciyes, Ağrı, Uludağ, Nemrut, Palandöken, Binboğa, Bozdağlar, Toroslar, Kazdağı, Engizek, İstıranca, Aladağlar, Altaylar gibi nice ulu dağları konu alan şiirlerinde bu dağlar kimi zaman sultandır, kimi zaman derviştir; ezeli görüp ebet'e kanatlanmışlardır.

Dağları her coğrafyanın en görkemli buğrası ve her ata yurdunun kadim tuğrası olarak gören şair, onları yalnızca fizikî güzelliklerinden dolayı sevmenin yeterli olmayacağını ifade ediyor:

“İnsanın dağlarla ilişkisini, sadece güzelliklerini seyretmek, sadece serin gözelerden sular içmek, temiz havalar solumak, elvan elvan çiçek kokusunu ciğerlerine çekmek olarak algıyorsanız bu o kadar önemli değildir. Önemli olan bu beşik-kucakta, bu kutsal ocakta kabuğunu kırıp tefekkür ufuklarını genişletmek, kâinatı var edene daha çok yakın olmak ve bunun şükürünü eksiksiz edâ edebilmektir.”

Dağlar Türkiye'nin bezedir onun şiirlerinde. Aziz vatanının sinesidir. Vatanın haritasını da dağlar belirler.

“Türkiye'm bir ceylan, Türkiye'm bir can
Uludağ'a konar, Ağrı'dan kalkan
Toroslar gömgöktür, Erciyes ap-ak
Biri mor sümbüldür, biri ak zambak
“İnsanı gam yıkar” demiş atalar
Kızlar Kazdağı'nda niyet tutarlar
Bir âşık sızlanır Çiçekdağı'na
Göller yıldızları toplar ağına
Koroğlu Dağı'na çökmeden duman
Sel basar, islanır soylu Salavan
Şardağı'nın ne gamı, ne derdi var
Yurdum kadar güzel kimin yurdu var?
İster mümbit olsun, isterse kayrak
Bu toprağa yakışıyor al bayrak.” (Karakoç, 1993: 31)

Yüce dağlara sevdalı Karakoç elbette dağların sultanı Ağrı Dağı'na müstakil şiirler yazacaktır. Üstelik şekil, anlam ve ses bakımından Ağrı Dağı gibi zirve ve heybetli bir şiir:

“İğdır'a inince ilk gördüm
Yerle gök arasında bir tek düğüm
Çevresi masmavi, başı bembeyaz
Fiziğini aşmış bir aşk sultanı
Rabbiyle konuşur günün her anı
Gün batarken az kırmızı, çokça mor
Sanırsın zamana geçit vermiyor
Civansın, soylusun, teksin dünyada” (Karakoç, 1986: 78)

Yüce dağ mevzubahis olur da Erciyes'ten söz etmemek olur mu? Karakoç, Erciyes'i Türk'ün sembolü olan bir alp erenle eş tutar:

“Hak esriği derviş gibi
Hep tespih çeker Erciyes
Ruhu İslâm bedeni Türk
Sonsuza bakar Erciyes” (Karakoç, 1991: 113)

Bahaettin Karakoç, dağlarda kendini görür, dağlarla aynileşir. Biraz da bundandır dağlara olan ülfeti:

“Benim de başım dumanlı, benim de yüreğim var
Yüce dağlar, sultan dağlar, beni de sizden sayın.” (Karakoç, 1984: 56)

Özgürlüğüne düşkün olan şair, yüce dağlarda ölümlü bile “bir ak çiçek” olarak görür. Dağın doruklarını “Sonsuzluk düşünce set” olmadığı için sever.

Dağlarda kendini Allah'a daha yakın hisseden şairin dağlarda huzur bulması boşuna değildir. Zira dağlara kutsallığı katan insanı huzurlu kılan din bu dağlarda tebliğ edilmiştir.

“Ben bir muştucu ozanım, bahtım dağ yollarına
düşmüş
Allah'a ve davama daha yakınım ben bu dağlarda.” (Karakoç, 1975: 32)

“Tabiatın ölüm fermanını göbek ekseninde taşıyan
şiirsiz bir sanayileşmenin sembolü kentlerde yayla
kartalları tutsak olmadıkça barınamazlar ama o
kentlerde kedilerden ve serçe sürülerinden geçilmez.” (Aygün, 1983: 29) diyen Karakoç, şehrin karmaşası karşısında mutsuzluğunu dile getirir:

“Her şehrin karnında habis urlar var
Çabuk üreyip çabuk büyüyorlar
Ur tepeliklerinin etrafından
Şingir mungır geçiyor tramvaylar
Bir demet ışığa uçuyor raylar
Arabalar horul horul horluyor
Arabalar kötü gaz çıkarıyor
Ve işgal altında bütün kaldırımlar.” (Karakoç, 1993: 94)

Karakoç, şehir yaşantısının şehvet, riya, kin kokan ortamından kurtulmak için bir liman olarak gördüğü dağlara sığınır. Orada şehir hayatının muhasebesini yapar, elinden gelse bir daha şehre dönmek istemez.

“Şehirlerden kaçır şehir kurarım,
Dağlara sığınır, cevap ararım
Ve döner gelirim, mekân o mekân

Şehvet kokan, riya kokan, kin kokan
Derim ki: Bu sondur, dönmem bir daha.” (Karakoç, 1991: 9)

“Sodom ve Gamure uyuzuna yakalanan bu çağda;
Ben sonsuzluğun türküsünü söyleyeceğim dağlar-
da!” (Karakoç, 2012: 161)

Sonuç olarak diyebiliriz ki Bahaettin Karakoç’un şiirlerinde dağ heybettir, kudrettir, yüceliktir, özgürlüktür, zenginliktir, güzelliiktir, tecelli makamıdır, vahiy mekânıdır, sığınaktır, barınaktır. Çirkinliklerden kaçıp sığınacağı, güzellikleri yaşayacağı, özgürlüğü soluyacağı bir mekân, Allah’a en yakın olduğu makamdır. Onun içindir ki dağ ve dağa ait ögeler şiirlerinin en önemli bezegidir, dekorudur. Bahaettin Karakoç, dağlara olan muhabbetini mısralara dökerek dağları şiirinde motif ve tema olarak en fazla işleyen, dağlara şahsiyet kazandıran bir şairdir.

Kaynakça:

Avcı, Ramazan (2012), *Türk Şiirinin Beyaz Kartalı Bahaettin Karakoç*, Öncü Basımevi, Ankara.

Aygün, Ahmet (1983), “Karakoç’la Konuşma”, *Doğuş Edebiyat*, S. 12, s. 29.

Durmuş, Hayrettin (2002), “Türk Şiirinin Yaşayan Dede Korkut’u Bahaettin Karakoç ile Şiir Ülkesine Bir Yolculuk”, *Çınar*, S. 102, s. 4-7.

Karakoç, Bahaettin (1975), *Sevgi Turnaları*, Türk Edebiyatı Yayınları, İstanbul.

Karakoç, Bahaettin (1984), *İlkyazda*, Cönk Yayınları, İstanbul.

Karakoç, Bahaettin (1986), *Bir Çift Beyaz Kartal*, Dolunay Yayınları, Ankara.

Karakoç, Bahaettin (1991), *Uzamlara Türkü*, Kültür Bakanlığı Yayınları, Ankara.

Karakoç, Bahaettin (1993), *Güneşe Uçmak İstiyorum*, Ecdad Yayınları, Ankara.

Karakoç, Bahaettin (1997), *Leyl ü Nehar Aşk*, Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları, Ankara.

Karakoç, Bahaettin (2001), *Ihlamurlar Çiçek Açtığı Zaman*, Sıla Yayınları, İstanbul.

Karakoç, Bahaettin (2012), *Seyran*, Nar Yayınları, İstanbul.

Saba Makamı

◆Tayyib Atmaca

Kaç gündür göklerde bu toz bulutu
Senin kanat vurmanı mı bekledi
Acelen mi vardı haber vermeden
Kimseler duymadan sessiz sedasız
Karanlığın karaltısı kalkmadan
Yola revan oldun aşk olsun sana

Daha ıhlamurlar çiçek açmadı
Güz kapıyı yarın bir gün çalacak
Karakıştan korktu diyeceklerin
Diline koz vermek sana mı düştü
Neden böyle yaptın canımın içi
Yıktın üzerime ahir dağını

Ben şimdi dilimle dili olana
Hâl diliyle söyleyemem halimi
Susarak uzun bir ağıt yakarım
Dışlerimi yerim dudağım kurur
Dilimi yutarım zehirlenirim
Yine de yanına getiren olmaz

Bu kadar mı özlemiştin toprağı
Kalbimi kalbinin üstüne koyup
Sözümü demeden sesin duymadan
Nasıl çekip gideceğim buradan
Aklımla aramda bir yar oluştu
Ben şimdi kanatsız ne yapacağım

Bahaettin Karakoç'un Şiir Sanatına Dair

◆ Ahmet Doğan İlbey

Anadan doğma şairdir Bahaettin Karakoç. Sonradan olmuş bir şair değil. Kendi ifadesiyle;

“Kâlûbelâdan beri muhacirim ben
Her nereye gitsem Ensar karşıladı
Bir at, bir kurt, bir yılan anladı da
Kendi cinsimden olanlar anlamadı
Omuz vurup geçenlerin açtığı yara
Kevgire çevirdi sevdalı yüreğimi
Ey Sevgili / Ne zaman darda kaldımsa
Hep sana yazdım arzuhalimi
Hep sen yetiştin imdada
Bir kabir kapısının ağzında
Ne bir Münker, ne bir Nekir'im ben.”

Şiiri mukaddes bir sorumluluk sayan Bahaettin Karakoç'un şiirin unsurlarıyla ilgili pek çok târif ve yorumu vardır. Şiir târifleri tıpkı birer şiir havasındadır: “Şiir, şairin zikir aracı, kanatlı kelimeler armonisi, iç yangını. Şiir her zaman tan aklığında iyilik ve güzellik için yüreklerde çarpan kuş. Yağmur öncesi rüzgârı, yağmur çiçeği ve yağmur sonrası gökkuşağı... Şiir, bir sözdür; aşk yemini gibi güzel, ana sütü gibi helâl bir söz. Mâveradan eser, mâveraya akar. Bu akış içinde şiirin dalgaları, kime, ne kadar dokunmuşsa, o dokunduğu kimse şiirden o kadar nasibini alır.”

Bu târifle şiir için güzel benzetmeler yapmıştır. Şiirin bir zikir vasıtası olması, gücünü tasavvuf kültüründen almasındandır. Ona göre, “kanatlı kelimeler armonisi” olan şiirdeki kelimeler gerçek mânâsından ve sıradanlıklarından kurtulup, mâna âleminin kapılarını aralayan sihirli birer anahtar olmuşlardır. Şiirin bir “iç yangını” olması, şiirin doğuşuyla ilgilidir. İç yangını olmadan, yüreklerde fırtınalar kopup depremeler olmadan gerçek bir şiir doğmaz. Şiir, şairdeki iç yangınlar ve kıvılcımlar sonucunda kelimelere düşer. Bunun yanında şiirin insanî yanı vardır, iyilik ve güzellik yan yanadır. Şiir, aşk yeminine ve ana sütüne benzeten şair için şiir kutsala götüren bir vasıta. Ötelerden gelir ve yine ötelere götürür. Şiiri kim, ne kadar hakkıyla okumuş ve anlamışsa, şiir de güzelliklerini ona bu ölçüde açar.

“Şiir Gaye Değil, Soylu Bir Araç, Ölüler Diriler ve Kendim İçin...”

Karakoç'a göre şiir bir gaye değil, mâveraya kanatlandıran ve nihayetinde bütün kapıların açıldığı Tek Kapı'nın eşiğine götüren bir vasıta. Yani gaye olan mutlaka götüren bir vasıta şiir. Kendisini dinleyelim:

“Şiir, benim için soylu bir araçtır. Şiiri, beni sonsuzluğa taşıdığı için yazarım; şiire sevdalı olduğum için yazarım. Kendim için yazarım, ölümler, diriler için yazarım, herkes ve her şey için yazarım. Bu herkes ve her şey 'mutlak gerçek' etrafında dönen, şuurlu, şuursuz dönüp duran birer uydu değil midir aslında? Şiir, medeniyetlerin dönüşümünü hızlandıran bir sanattır. Yüce Peygamberimizin, benim için çok boyutlu bir pusula mertebesinde olan bir hadisi vardır, bir günü bir gününe eşit olanları tasvip etmediğini belirten. Bu hadisin işaret ettiği ufukların derinliklerine açılınca ufukların da, ilmin de, yeniliklerin de sınırsız olduğunu anladım. Dar kalıplarda sıkışıp kalmak, hareketsizlik, hep aynı teraneyle eprimiş görüntüler sergilemek içime sinmedi. Kemikleşmiş bâzı kuralların değişmesi, bâzı duvarların yıkılması gerektiğine inandırdım kendimi. Yeni sevdalar, yeni sevdalara yeni sözler gerek dedim ve kurdum şantiyemi... Çok önemli işler yaptığımın bilincindeyim. Bu işten anlayanlar da benim neler yaptığımın farkında.”

“Şiir, Ses, Söz, Renk ve İhlâsla Salavatlanan Bir Terkip”

Şiirin nasıl bir bütünden oluştuğunu şöyle özetler: “Şiir, ses, söz, renk armonisinde billurlaşan özelemlerimizin, ihlâsla salavatlanarak genişleyen duygularımızın, içimizdeki uyumlu ve aydınlık dünyalarımızın, organik bir terkidir. Güzel bir dünya için, yetkin güzellikleri, özlemleri yüklenen diri bir mesaj, diri bir bakış ve kutsal bir nakış. Şiir ne kendini inkâr eder, ne ferdi, ne toplumu, ne tabiatı, ne de Allah'ı. Benim, kelimelere yaslanan sanat teorimin özeti budur.”

Varlığa yaklaşımını mukaddeslere dayanarak açıklar: “Çok geniş, çok zengin bir şiir coğrafyam vardır. İyi bir gözlemci, iyi bir analizci, iyi bir sentezci ve iyi bir ses avcısıyım. Varlıkları var eden, dilediğinde yok eden ‘Mutlak Varlık’a imanım tamdır. Kâinatın kumaşı o mübdimin tezgâhında dokunmuştur. Canlı ve cansız, renkli ve renksiz her cisim O’nu zikreder, çünkü O bizim yaratıcı yüce Rabb’imizdir. Rezzak’tır, Rahim’dir. Kerimdir, Kadim’dir... O’na kul olan ve kulluğunun gereklerini yerine getirenler daima kazanır, O’nu inkâr ve ihmal edenler ise burada da, ötede de kaybederler ve hüsrandırlar. Benim cümle varlıkla, ‘Mutlak Varlık’a bakış açım budur. Eserlerim de bu atmosferde doğar ve palazlanırlar.”

“Bir Beyaz Dilekçedir, Sana Her Yalvarışım”

Bu doğrultuda şairin tasavvufun kaynağından beslenen eserleri kalplere yerleşmiştir: 1991 yılında Diyanet Vakfı tarafından düzenlenen münâcât yarışmasında “Beyaz Dilekçe” isimli şiiriyle birincilik kazanmıştır. Hemen belirtelim ki bütün şiirleri onun derûnunu anlatır. Fakat, Bahaettin Karakoç’un yüreğini “Beyaz Dilekçe” den okuyup anlamak onun şiirden gayesini de bilmek demektir:

“Rahman Ve Rahim Olan Adına Sığınarak / Açtım İki Elimi, Kor Gibi İki Yaprak / Bir Edep Ölçeğinde Umutlu Ve Utangaç / İşte Dünya Önünde, Benim Ruhum Sana Aç / Bu Seyriyen Ellerle, Senden Seni İsterim/ Senden Seni İsterken, Canımdan Çıkar Tenim /Sana Âşık Ruhumdur, Merceği Yakan Işık / Gözlerim, Cemalini Görmeden De Kamaşık / Bir Mirasyediyim Ben, İflasın Eşiğinde / Hep Sabırla Çürüyor, İhlas Bileşiminde /Kimin Kimlik Ararken, Hem Güler Hem Ağlarım /Yükseklerden Dökülen, Sular Gibi Çağlarım / (...) /Bir Beyaz Dilekçedir, Sana Her Yalvarışım /İmanımla Amelim, Hem Perdem, Hem Nakışım...”

Tasavvufî bakışla beslenen diğer şiir kitapları da onun asıl gayesini yansıtır: Menzil (1991), Beyaz Dilekçe (1995), Leyl ü Nehar Aşk (1997) ve Aşk Mektupları (1999), Sürgün Vezirin Aşk Neşideleri (2004) ve Ben Senin Yusuf’un Olmuşum (2006).

Şiirde Şekil Bir Enstrümana Benzer: Ney, Ud, Keman...

Serbest ve hece ölçüleriyle yazılmış şiirlerinden anladığımız kadarıyla şairin genel eğilimi serbest ölçüden yanadır: “Şekilde şartlanmışlığım yoktur. Şiirde şekil bir enstrümana benzer. Bir neyzen ney çalmakta, bir udi ud çalmakta, bir başkası keman, saksafon, piyano ve trampet çalmakta ustaysa bırakın bu ustalıklarını daha yatkın oldukları enstrümanlarla devam ettirsinler. Şiir de böyledir bir açıdan. Ama ben derim ki, bir orkestra şefi olup korodaki her sanatçıyı coşturmak dururken, neden koro şefinin elindeki çubukla yönlendirileyim? Şairin bir ses avcısı olduğunu defalarca vurgulamışım. Evet, şair bir ses avcısıdır. Aslında şiirin şeklini de ses belirler. Şiirin tılsımlı sesi bana hangi kıvamda ve hangi ölçekte gelirse ben ancak ona uyarım. Her şiirin değişik bir coğrafyası vardır; döllemesi, sancısı ve doğumu da öyle... Aslında serbest ölçüde yazdığım şiirler bile iç ahenge ve ritim bütünlüğüne ustaca perçinlidir.”

Dil ustasıdır Karakoç. Türkçe mevzuunda son derece karardır ve Türk dilini bozma affetmez: “Arı Türkçeci dil Donkişotlarının ‘esin’ dediği ilham, ne peri kılığında gelir bana; ne de sihirli bir kuş. Benim ilham kaynağım içimdedir; güncel bir olaydan da etkilenirim, tarihi bir anekdottan da. Bir gölgeden de etkilenirim, bir kokudan da. Her şey etkileyebilir beni. Bir ağacı şiddetlice salladığımız zaman, olgun meyveler nasıl yere düşerse, şair içinden sarsıldığı zaman da şiirler öylece dökülür.”

“İlham, Şairi Sarsan Yıldırıma Benzer”

Bu ifadelerinden anlıyoruz ki ilham beklenince gelen herhangi bir şey değildir. İlham, zamansız gelen ve gelince şairi sarsan bir yıldırıma benzer. İlham, her şeyden tesir alabilecek, onlardan yeni biçimler çıkaracak bir ruhun, şairde oluşmasına izin veren, şairi sarsan bir saiktir. İlham gelen şaire, ahenk, kafiyeye, ölçü gibi ses unsurları birlikte mi gelir, yoksa şair şiirini kâğıt üzerine dökerek bâzı oynamalarla bu unsurları sonradan mı ekler? Bir sohbetimiz sırasında kendisine sorduğum bir soruyu başından geçen bir anekdotu anlatarak cevaplar: “İlhamla tıpkı bir vahiy gibi gelip şairi sarsan şiir ses unsurlarıyla birlikte zihinde şekillenir. Ve zihinde bu unsurlar tamam olduktan sonra kâğıda dökülür.”

Anlattığı bir başka anekdot var ki, şiir yazarlar Karakoç’un bu sözünü hâfızalarına kazımalıdırlar. Gördüğü çok güzel bir genç kız karşısında âdeta donar ve kendi kendine sorar: “Telifi buysa müellifi kim bilir nasıldır?” Bunun üzerine zihninde on bir kıtalık şiir şekillenir. Daha sonra kâğıdı, kalemi eline aldığı anda hiç eksiksiz yazıverir. Demek ki şiir, şairin asla unutamayacağı bir parçası hâline geliyor. Gönüllere silinmez bir kalemle nakış gibi işleniyor.

“Şiir hangi biçimde içime yansımışsa, o şiiri, yansıdığı biçimde dışarı aktarırım” diyor. Yani şiirin şeklinin içte gerçekleştiğini ve buna müdahale etmediğini söylüyor. Şiirlerinde çok geniş bir kelime hazinesine sahip olan şair mahallî söyleyişlere de geniş yer verir: “İnsan, kelimelerle düşünür, kelimelerle konuşur, kelimelerle tefriş eder dünyasını, kelimelerle tefsir eder zâhiri ve bâtını. Bütün bildiklerimiz kullandığımız kelimelerle orantılıdır; bilmek istediklerimize de kelimeler götürür bizi. Kısacası, kelimeler de bizim mukaddeslerimizdir. İhtiyaç duyduğum zaman mahallî kelimelerden yararlandığım doğrudur; çünkü ülke coğrafyamızın bütünlüğü içinde kullanılan her kelime millî kültürümüzün canlı bir parçasıdır bana göre, dün kullanılmışsa bugün niye kullanılmasın? Yeter ki kullanacağın her kelime mısra ve cümle yapısı içinde yerine sağlam otursun; yansıtmak istediğin duygularla, düşüncelerle ve kümedeki bütün kelimelerle iyice kaynaşsın. Gerektiğinde mahallî kelimeler de kullanmakta ben bir sakınca görmüyorum.”

Şiirde Muhteva ve Ses

Karakoç’a göre şiirde muhteva “ses” ten de öncelikli bir unsurdur: “Şiire yeşeren bir çekirdek, zamana sunulan bir selâmdır. Aşk olur, ölüm olur, ayrılık olur, özlem olur, gurbet olur, erdem kuşağında vuslat olur, Peygamberimize şefaath dilekçesi, Rabbülâlemin’e yazılan münâcât olur. Ufuk gibidir, çölde görünen serap gibidir, sen koşarsın ulaşır yakalamak için, o kaçır. Kendini aynada seyredersen ama aynadaki yüzünü avuçlayamazsın.”

“Şiir Sesten Başka Nedir Ki?”

Fakat çok zaman şiirde “ses”i önceliğe aldığını da söyler: “Sevda bir ses avcısı. Şüphesiz ki her sestem soylu bir şiir damıtılamaz; ama şiir sestem başka da nedir ki? Çokgen bir prizma gibidir şair: ana renkleri, ara renkleri yansıtan bir prizma. Şiirin ana maddesi olan söze, resmi, felsefeyi, ritmi ahengi, hoşkuyu ve zaman zaman da hüznü katar. Yetkinleştirdiği şiir terkibi ile de, şuur altını, şuur üstünü kamçulamaktan, karıştırmaktan korkmaz, çekinmez; primif laf göletleri gibi, metalik putlara sarılarak dünyalık peşinden koşmaz; hayatı kokuşturmaz. Şair, şiirleriyle, duymasını bilenlerin gönül antenlerine aşk iksirleri serperler; salkım salkım mesajlar fısıldar. Yani şair bir bakıma metafizik bir âlemin sarhoşudur. Mutlak Gerçek’in sevdalı arayıcısıdır o. Sezgileri atlaslaştıran şuur odağıdır. Bir şairin bilmesi gerekenleri tam ve doğru olarak bilen, fert ve toplum planındaki sorumluluklarının her zaman idrakinde bulunan bir sanat eridir; bir güzel habercidir.”

“Şair Yeryüzüne Tesadüfen Gelmemiştir”

Şairlik bir sanat oyunculuğu, bir fantezi ustalığı değildir. Mutlak Gerçek’in sevdalısıdır, inanmış insandır: “Şair yeryüzüne tesadüfen gelmemiştir. Şair duygularını bir armoni kıvamında şiirleştirirken, tefekkürü dışlamaz, bütünlüğe dikkat eder; sınırları karıştırmaz, mevsimleri şaşırtmaz. Sorgular, uyarı ama üçayaklı sehpa ceset sergilemez. Şiir ülkesinin sultanıdır şair; tebaası güzel şiirden anlayan herkettir. Çoban şairler, kılavuz şairler için geçerlidir bu söylenenler; sürüdeki sıradan şairler için değil; omuzu heybeli bulvar ozanları için değil.”

Ona göre şair, şiirinde mutlak gerçeği zikreden ve diğer insanlardan farklı bambaşka şeyleri görebilen ve hissedebilen insandır:

“Sıradan insanların duymadıklarını duyan, görmediklerini gören, bilmediklerini, yorumlayamadıklarını yorumlayan, şiirle yatıp kalkan, şiirle düşünüp, konuşan, ilham kaynaklarına çirkin ve haramı buluşturmamayan; kafaları ve gönülleri kurcalayıp metafizik ürpertilere sinyaller gönderen; kelimelere kanat takıp ruh üfleyen, şiir olgusunu bir hobi olarak değil, ulvî bir meslek olarak kabullenen, şiir kültürüyle edebiyat dünyasında özgür bir oylum oluşturan ve daima şiirleriyle Mutlak Gerçek’i zikreden üslup sahibi bir sanatkârdır.”

Sözün hülâsası; “Türk şiirinin Beyaz Kartalı” nam Bahaettin Karakoç’un şiirleri Türkçe’nin manzum bir lügati gibidir. Şiirleriyle ve şiirlerindeki her kelimeyle Türkçe’nin ve Türk şiir sanatının gücüne güç katan bir ustadır o.

Diyâr-ı Gurbettir Şiir

◆ Bahaettin Karakoç

Ünler her hasat zamanı
Duyguların med zamanı
Duvaktır beyaz dumanı
Hesapta kesrettir şiir

Can üfleyince kamişa
Kamışlar durur yemişe
Savat vurur saf gümüşe
Bir soylu kudrettir şiir

Gök kararır arada bir
Avcı sesler şimşeklenir
Yürek yürek çiçeklenir
Sevgidir, hasrettir şiir

Ne zaman tanır, ne mekân
Odur gürül gürül akan
Odur sonsuzluktan bakan
Bir dilber afettir şiir

Özüdür hülyânın, düşün
Eti yenmez haram kuşun
Her dilde serseri kurşun
Olursa, külfettir şiir

Sancağının altındayım
Odur günü, haftam, ayım
Çil keklğim, deli tayım
Dost ile ülfettir şiir

Göç sabaha, kon akşama
Hasret tık tık vurur cama
Siz sıla dersiniz ama
Diyar-ı gurbettir şiir

Şâiri niçin kınarlar
Canı ölümle sınırlar
Törpülenince kenarlar
Aşığa vahdettir şiir

Oyun biter, perde iner
Yalancı yağmurlar diner
Kâinat raks ile döner
Mutlak'a dâvettir şiir

Kartalın Dönüşü

◆ Fatih Okumuş

Ihlamurlar çiçek açtı o bilinmez yaylada
Bir çift beyaz kartal gördü erenler
Aksakallı bir atanın düşünde
Boşandı dizgininden tay
Çözüldü kirişten yay
Ihlamur kokusu sardı yaylayı
Taksim ihlamur ayı, vakit dolunay

Bir çift beyaz kartal, gördü görenler
İkisi de bir, bildi erenler
Dağ çiçeklerini kim çağıracak?
Her birini kendi adıyla
Onca kelimeyi kim avlayacak?
Kumaşı som ipek şair
Bir çift beyaz kartal
İkisi de bir

Çiçek açtı yaylada ihlamurlar
Savağı açıldı kelimelerin
Sahibine geri döner er nöker
Şiirden mücevher döker yoluna sevgilinin
Sermaye erir, azık tükenir, yol biter
Beyaz dilekçesi pençelerinde
Bir çift beyaz kartal kanatlandı Maraş'tan
"Ihlamurlar çiçek açtığı zaman..."

Erzurum'un Hatıralar Yumağında Türk Şiirinin Dede Korkut'u Bahaettin Karakoç

◆ Yaşar Bayar

*/Sen yaylaların hasısın Erzurum
Sen başlı başına bir medeniyetsin
Seni gittiğim her yere
Bir hamaylı gibi yüreğime asıp götüreceğim
Bir gün kanatlarım sızladığında
İster hicret say istersen sıla
Dönüp yine sana geleceğim
Hoş geldim hoşça giderim
Sen de hoşça kal yiğidim.../
(Karakoç, İlkyazda, Cönk 1984)*

1. Karakoç Uçmaya Vardı

Kur'an- Kerim'in Enbiyâ suresinde "Kullu nefsin zâikatul mevt" buyuruluyor, yani "Bütün nefsler, ölümü tadıcıdır." Bu îmana âşına ve Allah'ın büyüklüğü karşısında baş eğmiş insanın ölüm karşısında takınacağı tavır elbette hüznle karışık bir teslimiyet olacaktır. Ve yine "Ölülerinizi hayırla anınız." buyuruyor Kâinatın Efendisi. Bu emr-i Nebevî, Karakoç söz konusu olunca, kalemini gönül hokkasındaki gözyaşına batırıp yazan Karakoç, hayırdan başka ne ile anılabilir.

Her şeyin etrafında kurulduğu mutlak, Allah'tır. Bütün tecelliler O'ndandır ve O'na gitmek içindir. Her an, her şeyi var eden ve yok eden O'dur. Hayat ve kâinat sürekli bir oluşum ve değişimdir. "Âlem-i kevnü fesad" terkibi, hayat ve kâinatın temel prensibini ifade eder. "Basit" ve "mürekkeb", "teferruat" ve "bütün" diye ayrı şeyler yoktur. Basit mürekkebin, teferruat bütünü görünüş perdesindeki akisleri ve gölgeleridir.

Yaratılışı; yokluğun bağrına atılan iki harf ve bir heceden ibaret olan "Kün" sözüyle başlamış olan insan, çaresizliğin en çetinini ölüm karşısında duyuyor. Vazgeçemediğimiz, vazgeçemeyeceğimizi sandığımız nice şeyleri hayat halinde önümüze deren yaradılışın şâhâne terkinin, bir gün, ölüm hâlinde bizi yoklayacağını düşünmek ne kadar zor! Doğuştan itibaren, şu güzelim dünyada kalacağımız mukadder zaman içinde, meğer hep ölüme doğru koşarmışız. Ve hayret, hayatın ölümle iç-içe olduğunu bir türlü bilemezmişiz.

Can kuşunun ceset kafesinden uçup gittiği son yolculuğundan önce Cahit Koytak ve Metin Ünal Mengüşoğlu ile Eylülün son haftasında kitap fuarı vesilesiyle bulunduğum Van Erciş'ten selamımı iletip duasını almış ve şiir şantiyesinde kırk seneye yakın çalışmış bir şiir emekçisi olarak O'nun ölüm haberini alınca en gizli yerime neşter vurulmuş gibi irkildim. Daha dün gibi aziz kardeşim Tacettin Şimşek ve eşimle Kahramanmaraş'taki mütevazı evinde çayını içmiş sohbet etmiştik. Ne gam...

Eski Roma mezar taşlarına sadece bir kelime kazınmış; "Vixit" yani "Yaşadı" Kırılmayı eğilmeye tercih eden, tâvizi semtine uğratmayan, Karakoç'ta her nefesi ayrı bir hayra vesile olarak yaşadı ve huzurullahı, yazdığı eserlerle yüzbinlerce dost ye milyonlarca okurun, hayır duasını alarak yürüdü.

2. Bir Şairin Hayatına Sızmak

5 Mart 1930 tarihinde Kahramanmaraş'ın Elbistan ilçesine bağlı, Celâ köyünde soyca şair bir ailenin ilk erkek çocuğu olarak dünyaya gelen Karakoç, doğduğunda adı "Bahaeddin" konulmuştur. Babası Ümmet Karakoç'un, Bahaettin koyduğu bu isim halkın dilinde "Bahattin" olmuş, nüfusa ise "Bahaettin" olarak kaydedilmiş olan Karakoç, kendisine Bahaettin isminin verilmesi ile ilgili olarak şu bilgiyi aktarıyor: "Doğduğumda kulağıma ezan okuyarak adımlı koyan baham, çocukluğumda bana hep 'Muhammed Bahaeddin Buhara' diye hitap ederdi, ama başkaları ise 'Bahattin' derlerdi. Gönüllendim babama neden adımlı bu kadar çok ulaklı söylüyor diye. Yüzlerce hafız yetiştirmiş, daha okula başlamadan bize kitabı sevdirmiş, kendinden ve başka şairlerden okuduğu şiirlerle yüreğimizin derinliklerine inmiş ve şiir da-

marlarımızı beslemiş aydın bir babanın kültürel kimliğini ve Orta Asya sevdasını nereden bilebilirdim ki ben o yaşlarda... Semerkant'tan, Buharadan ipek yüklü, kitap yüklü, kılıç-kalkan yüklü kervanların tarihî İpek Yolu 'nu takip ederek Anadolu 'ya nasıl ulaştıklarını anlatırdı. Karlı kış gecelerinde odamıza toplananlara babam durmadan kitap okurdu. Babam tarih ve şiirle ilgili bir şey anlatırken, kitap okurken hep dizinin dibine sokulur, esnemenen, hareket etmeden hep onu dinlerdim. Herkes dağılıp gidince beni de zorla yatağıma soyup yatırır ve gaz lambasını söndürürlerdi. Sesim çıkmazdı, ama uyuyamazdım da. Semerkant'tan, Buharadan, Taşkent'ten, Hilve'den yola çıkan ve aylarca yolculuk yapan kervanları düşünür, uzaklarla ilgili çok renkli hayaller kurardım. "(Karakoç, 1994:3)

Anne ve Baba tarafları oldukça varlıklı ve mütebedeyin olduğu için gözlerini dünyaya açtığında oyuncaklarla değil kitaplarla karşılaşmıştır. İlköğrenimini sonradan Ekinözü adıyla ilçe olan Celâ köyünde, orta öğrenimini ise Adana-Düziçi ve Ankara-Hasanoğlan Köy Enstitülerinde tamamladı. İlkokul 3. sınıfa giderken bir haftada eski yazıyı öğrendi ve bir ayda da Kuran-ı Kerimi aktardı. Ölünceye kadar yakasını bırakmayacak olan şiirin rüzgârına da aynı zaman diliminde yakalandı. 29 Ağustos 1944 tarihinde memurluğa atandı. Kahramanmaraş'taki sağlık kuruluşlarında 32 yıl 8 ay sağlık memuru olarak çalıştıktan sonra kendi isteğiyle emekli oldu. Dördü kız, beşi erkek olmak üzere dokuz çocuğu olan Karakoç, 1951 yılında evlendiği Hatice hanımla 60 yıl süren bir mutlu evliliği olmuştur. Her yıl kendi çabasıyla Kahramanmaraş'ta düzenlediği şiir programına Anadolu'nun dört bir yanındaki şair arkadaşlarını davet ederdi. Gelen misafirlerini evinde kurduğu sofrada ağırlardı. Yemekleri ise yazar Ayşe Olgun'un ifadesi ile 'şairlerin anası' diye anılan eşi 'Hatice Ana' pişirirdi.

3. Karakoç'un Şiirini İnşa Eden Söz/Beyan/İnsan Münâsebetleri

İnsan ruhunun derinliklerinde, sonsuzu bulmak ve sonsuz olana kavuşma, ebedî olana eğilim ve yönelişler vardır. Onun bu özelliğini her davranışta görmek ve iç gözlemlerimizle de tespit etmek mümkün. Ruhsal yönümüz o kadar akıcı, renkli ve değişken ki; benliğimizin derinliklerinden gelecek sesi dinleyebilmek için de rikkat zamanlarını beklemek ve değerlendirmek gerekiyor. O anki ifadeye sığmaz değerler bir sır gibi saklı içimizde. Bu sırrı çözebilmek ise, insana beyan mutluluğu müjdelenmiştir.

İnsandaki beyan kabiliyeti, iletişim kurma melekesi fitrî bir kabiliyettir. Doğuştan sahip olduğumuz anlatma ve başkalarını anlama hususunda, insanı diğer birçok canlıdan farklı kılan bir özellik mevcuttur: Sembollerini kullanabilmek. Gerçi bazı hayvanların da, daha çok hareketlere dayalı remizlerle anlaştığı bilinse de bu, zekâ, şuur ve ruhtan çok, sevk-i İlahî ve ilham ile alâkalı mahdut bir melekedir.

Mefhumlar, zihnimizde, lügâtlerde olduğu gibi bire bir kelime karşılığı şeklinde tarif ve tasniflerden değil, ansiklopedilerde görüldüğü gibi uzun ve detaylı açıklamalardan, birbiriyle alâkalı hâdise ve gerçeklerin irtibatlı ve insicamlı bir şekilde telif edilmesinden meydana gelir. Karşılaştığımız bir cümlede yer alan mefhumlar, kesbî olarak bilgi ve tecrübe birikimlerimizle, vehbî olarak da sezgi ve ilhamlarla oluşan zihnimizdeki mefhum kümeleriyle mukayese edilir. Akıl yürütmelerden sonra muhtemel aksaklıklar bertaraf edilerek cümleye bir mâna verilmeye çalışılır.

Karakoç, şiirlerinde engin ruhunun maveralarından aldığı ezeli ilhamla, şahidi olduğu ıstırapların ruhunda uyandırdığı elemeleri, övgüye de, kınamaya da, yergiye de aldırılmaz, doğaçlama söyleyip ve yazmıştır. O, kalbî ve rûhî hayata programlı, maddî-manevî bütün kirlere uzak durmaya kararlı yaşamış, cismanî ve bedenî isteklere karşı her zaman teyakkuza; her zaman hakkı tutup kaldırma peşinde; mülk ve melekût âlemiyle alâkalı duyup hissettiklerini başkalarına duyurma iştiağıyla yanıp tutuşan bir diğergâm, olabildiğine sabırlı ve temkinli; konuşup gürlütü çıkarmadan daha çok, inandıklarını yaşayan, yaşadıklarıyla başkalarına da örnek olan bir iman ve aksiyon insanıydı: Dur-durak bilmeden sürekli koşmuştu. Hak'ka yürüyenlere yürümenin âdâbını öğretmişti. İç dünyanın itibarıyla her zaman ocaklar gibi cayır cayır yanmış ve yanarken de asla gam izhar eylememiş; eyleyip ağyârı âhına âgâh kılmayı düşünmemişti. Her zaman içten içe yanıp ve kendine sığınanların ruhlarına hararet üflemişti.

Günümüzde bir şair ve şiir enflasyonu olduğunu her fırsatta dile getirir. Şiirinde görülen taklitten ve taklitçi şairlerden dolayı rahatsızlık duymaktadır. Ancak o hiçbir zaman ümitsiz olmamıştır: "Günümüzde sanat, edebiyat ve özellikle şiir açısından mevcut ortamı, bir metropolün hudutları içerisinde yağma edilmiş hazine arazisi konumunda görüyorum. Fırçasını paletini kapan, kalemini defterini alan, sazına ve mızrabına sarılan iğreti bir gecekondu yapıp yerleşmeye çalışıyor bu hazine arazisine. Kültür birikimi, altyapısı ve ileriye dönük bir amacı olmayan plansız, programsız bir yapılanma. Çizen ne çizdiğini, niçin çizdiğini yazan, ne yazdığını, niçin yazdığını; çalan-söyleyen, ne çaldığını niçin söylediğini bilmiyor ama

ortalığı toza dumana boğup duran çok. Toplundan bütün kurum/arıyla birlikte güdümüne alan medya, daha da yoğunlaştırıyor bu kültürel anarşiyi. Böyle bir ortamda sanat yapabilmek, şiir gibi şiir yazabilmek veya çağının sesini gelecek ufuklarına taşıyabilecek sanat edebiyat eserleri ortaya koyabilmek elbette zor olacaktır ama mümkünatsızdır diye kesin bir tavır çok yanlış olur. Sanat ve edebiyat dünyasında 'çıkılmaz sokak' diye bir sokak yoktur. Girişi olan her sokağın muhakkak bir çıkış kapısı vardır. Sanata edebiyata çıkarlarından çok daha fazla sahip çıkan, saygı duyan gerçek sanatçılar; gerekli ortamı da kendileri hazırlayacaklardır. Şu süfli ortamda sanata edebiyata ve bir bütün olarak öz kültüre gönül veren emek adayan mübarek bir neslin ayak seslerini çok yakından duyuyor ve seviniyorum.” (Şahin, 1998: 17)

Karakoç, sürekli açık tuttuğu şiir kapılarının eşliğinden hayata bakarken aslında sonu şiire varacak bütün birikimlere de geçiş hakkı tanımaktadır. Bu, 'farkındalık' anlamındadır ve çoğu kimsenin görüp geçtiği fenomenlerin şairin açık tuttuğu ağında teker teker şiir olarak birikmesidir. Karakoç gibi şair kimliği olanların tek farkı, bunu yansıtabilecek kabiliyete sahip olmalarıdır. Seksensekiz yıl durmadan dinlenmeden bin bir çile içinde, eserler vererek, mücadeleler yaparak milletin varoluş savaşında yerini alan bir millet büyüğü, düşünce ve edebiyat hayatımızın dinmez ve sinmez kalemi, yerinden oynamaz üslubuyla kendini edebiyat tarihine hâkkeden kalem, Üstad Bahaettin Karakoç, ihâtasındaki genişliği, tespitlerindeki sağlamlığıyla, bir asıra yakın kamu vicdanında birikmiş şiirleriyle millî ve mâneviyatımızın sesi/çılgılığı olmuştur.

4. Şiir Süvarisi'nin Erzurum'daki İlk İmza Günü

Merhumla yakınlığımız kırk yıla yakın bir müddettir süregeldi. Anadolu'nun temiz mayası ve zaman zaman dalgın bakışlarında gizlenen hüsn-i nazari, şahsen üzerimde çok tesir bırakmıştır.

Benim kuşağım Doğu Edebiyat Dergisi'ni hatırlar. 1976 yılında Kayseri'de yayın hayatına başlayan dergi, Nisan 1982 tarihinde Ankarada "Niçin çıkıyoruz?" sorusuna şu naif sözlerle cevap veriliyordu: "Düşüneceğiz; düşünce talimi yapacağız. Bildiklerimizi yeniden gözden geçirip bilmediklerimizi arayacağız. 'Falan büyük böyle diyor!' demeden, kendi idrakimizin eseri hükümlerimiz olmalı. Ancak böylece kendi kendimize ayakta durabiliriz. Şahsiyet olarak kendini kurtaramayanın başkalarını kurtarması ne mümkün?"

70'lerin önemli dergisi "Töre", ardından "Divan" ve 12 Eylül sonrası çıkmaya başlayan "Doğu Edebiyat" Dergisi'nin sahibi ve yazı işleri müdürlüğünü Alper Aksoy yapıyordu. Yayın yönetmenliğini ise ilk dönem Ali Akbaş üstlenmişti. O yıllarda derginin Erzurum temsilcisi Mehmet Özdemir kardeşimizin gayretleriyle "Doğu Edebiyat" Dergisi'nin 22 Mayıs 1983 tarihinde belki de ilk defa Anadolu'da yapılan imza günleri için Bahaettin Karakoç, Abdürrahim Karakoç ve Alper Aksoy imza günü için Erzurum'daydı. İlk o zaman görmüştüm bu ulu çınarı, ilk defa o zaman elini sıkış ve celâdet ve hamaset konularında olduğu kadar şiir, edebiyat, sevgi, ayrılık gibi kavramların gölgelendiği, bu suretle, neşe ile kederin, zaferle hüznün, kaside ile mersiye'nin, vuslatla, firakın birleştiği tılsımlı bir ortamda muhayyileme yerleşmişti. Karakoç, o günleri "İlkyazda" isimli şiir kitabında "Selâm" isimli şiirinin bir bölümünde şöyle dile getiriyordu:

*"Sabah saat sekizde açtım kanatlarımı
Ve yönümü döndürdüm dadaşlar diyarıma
Kovaladım durmadan Karasu'yu kıyidan
Tercan'ı, Aşkale'yi geçtim soluk almadan
Palandöken göründü bembeyaz kar altında
Taç yapmış bulutlardan
Nur yüzlü bir dervişt
Bana gülümsemişti
Dil vermeden konuştu
Hep konuştu durmadan
Selâm, Erzurum dedim, selâm ey yiğit şehir
Üşüyen gözlerinle süzül de içime gir
Lala Paşa Camisi hâlâ diri ve güleç
Geçeceksen buradan imbiklerden süzül geç
Aziziye tabyası, Mecidiye tabyası*

Fânilikten kurtulmuş ışık yüzlü iki pir
Çifte minarelerin şiirli endamında
Ruhlar getirir tekbir
Bütün çehreler bildik, bezm-i elest imzalı
Hepsi çiçek gamzeli
Her selâm taze iksir
Erzurum kalesinin damarları kurumuş
Taşlar daha taş olmuş, anlatmıyor özünü
Ama sabırdan yüce, fizikötesi birşey
Ay-yıldızlı bayrağın tutması gökyüzünü
Bar oynayan dadaşın ışıklı figürleri
Onca yağmur, onca kuş...”(Karakoç, İlk yazda, Cönk, 1984)

5. Erzurum Şiir Akşamlarında Şiirin Beyaz Kartalı

Her şehir, orada yaşayanların davranışdır aslında. Ama öyle olduğu bilinmez; düşünülmez bunun üzerine. Bu yüzden hiç kimsenin yürüyüşü şehre doğru değil; onun dışına doğrudur. Görünen o ki, böyle olduğu için, şehrin kapılarını bilenlerin sayısı oldukça azdır. Kapıların sayısından bile az... Hayli zamandır aklımdaydı. Bir fırsatını bulup Erzurum'un yeni Büyükşehir Belediye Başkanı Mahmut Uykusuz Bey'e uğrayacaktım. Fakat nasıl oldu unuttum da caddenin kenarındaki, artık gözden düşmüş parka yöneldiğimi bilmiyorum. Parkla aşinalığımız eskiydi. Seneler önce burada bir Rus yapısı vardı. Asık suratıyla içimizi karartırdı. O yıkılınca sanki gökler genişledi, şehir ferahladı. Arkalara gizlenmiş Yakutiye, küskünlüğüyle ve bütün güzelliğiyle ortaya çıktı. Etrafını düzenlediler, çimen ektiler, fidanlar diktiler. Şehrin ortasında yeni bir nefes yeri olmuştu böylece.

Erzurum uzun zamandır bir büyük şiir şöleni yaşamıyor ve bu durum benim canımı sıkıyordu. O sıralar kardeşim Yalçın Bayar, Mahmut Uykusuz Bey'in Basın Danışmanlığını yapıyordu. O'na durumu açıklayıp Başkan Bey'le konuşmasını ve özlemimizin gerçekleşmesini istiyordum. Çok şükür 1999 yılının Eylül ayında başta Bahaettin Karakoç başta olmak üzere İskender Pala, Nurullah Genç, Emin Alper, Yaşar Bayar, Nazir Akalın, Rıdvan Canım, Hüseyin Alacatlı, Hasan Ali Kasır, Yasin Mortaş, Yalçın Bayar, Zekiye Çomaklı, Hanifi İspirli gibi şairlerin katılımıyla güzel ve anlamlı bir şiir şöleni olmuştu.

Bir grup şair dostlarla Bahaettin Karakoç'u Erzurum'un tarihî mekânlarını gezdirmeye götürmüştük. Yakutiye Medresesi'nin tarih kokan kapısının önünde durup, usulca öne eğmişti yorgun başını. Asırlık özlemler geçerken hayalinden, hüznünlü bir güne başlıyordu aslında. Besmeleyle atıyordu adımlarını çevresinde. Abdestli selamlıyorum her bir köşesini. Konuşmak istiyordu onlarla geçmişe dair. Gazan Han ve Bolugan Hatun'u, Hoca Yakut Gazani'yi, Nefi'yi, Emrah'ı, Efe'yi, İbrahim Hakkı Hazretleri'ni soruyordu sanki her bir taşına. Hüseyin Avni Ulaş'tan Milli Mücadele yıllarının hatıralarını dinlemek, sonra kendinden geçmek istiyor gibiydi. O sıralar Lala Paşa Camii'nin minarelerinden Erzurum'u saran hicaz makamında ezan sesleri yükseliyordu semalara. İnsanlar aldırmadan bu ilahi sese, dünyaya nasıl da teslim ediyorlar kendilerini. Aniden bir yağmur başlamıştı Erzurum semalarında... İpil ipil düşüyordu Karakoç'un ağaran saçlarına. Akasya kokuları geliyor tâ ötelere, sonsuzluğun adresinden. Bilal-ı Habeşi sesleri yankılanıyor ve Cami avlusundaki güvercinler bile susuyordu bu ilahi sesle. Zikre duruyorlardı hepsi birden özgür ve dalgın bakışlarıyla. Lala Paşa Camii'nin Osmanlı'dan kalan şadırvanında abdest alıp, mabetten içeri giriyorduk.

Lala Paşa Camii'nden çıkıp, Cincime Sultan'dan yukarı Çifte Minareli Medrese, Ulu Cami ve Üç Kümbetler'in bulunduğu tarihi dokuya doğru yürüyorduk. Bu alan benim için ve bu şehir için bir umut kaynağıdır. İster Yakutiye Medresesi'ni merkeze alarak, isterse herhangi bir noktadan başlayarak yürümeye koyulun. Şehrin gerçek, tarihî ve ruhu buradadır. Bu yüzden bu tarihi oluşumda; Urartu'dan, Roma'dan, Bizans'tan, Sâsânî'den, Selçuklu'dan ve Osmanlı'dan, izler ve hatıralar bulabilirsiniz. Kale, Abdurrahman Gazi Türbesi ve Palandöken Dağı'nda kar yiyerek gezimizi sonlandırmıştık.

6. Ilıca'da Şiirin Bengisu Saatleri

İsmail Efe'nin Belediye Başkanlığını yaptığı Erzurum'un ilk yerleşim yeri olan Karaz'ın da bulunduğu Ilıca'da İlçe Milli Eğitim Müdürü sınıf arkadaşım Necati Özarslan'la birlikte Ilıca'da II. Ulusal Şiir Şöleni'ni gerçekleştirmek için çalışmalarına başlamıştık.

Anadolu'muzun uçsuz bucaksız bir uçtan bir uca her yöresinin ayrı tadı, ayrı bir güzelliği vardır. Bu aziz toprağa Mevlâna'nın cömertliği, Yunus'un sevgisi, Sümmanî'nin derinliği sinmiştir. Dağ doruklarından esen efil efil rüzgârlarda Karacaoğlan'ı, Emrah'ı buluruz. İnsanımızın sofrası gönlünce açıktır. Sevgisi, dostluğu içtendir. Yeter ki kötü emelliler onun değerlerini yıkmasın, gülünü soldurmasın. Aslında, hayatın kendisi de, çok sesli muhteşem bir şarkı ve yüreklerimizi aydınlatıcı bir şiirden başka bir şey değildir. Bu amaçlar çerçevesinde güzel İlica'mızın tarih ve kültürünün derinliğine ışık tutan ulusal şiir şölenimizle; ondan doğan, onu renklendiren sözün, anlamın ve şiirin hayatımızla iç içe olmasını hep diri tutmaya çalıştık. Her zaman ki gibi davetime lütfedip icabet eden Bahaettin Karakoç Hoca'mla birlikte aziz kardeşlerim Ali Şeyh Özdemir ve Yasin Mortaş'ın yanında Nurullah Genç, Rıdvan Canım, Hakan Hadi Kadioğlu, Hüseyin Yurttaş, Ekrem Karadişoğulları, Ali Kurt, Yaşar Bayar, Tacettin Şimşek, İsmail Bingöl, Hanifi İspirli, Orhan Ceylan, Mustafa Mansuroğlu ve Asuman Saka ile Müzik ve Slaytlarıyla Abdulkerim Dinç, Nesrin Feyzioğlu, Selami Zengin ve yorumlarıyla Deniz Karadayı ile Muhammet Ali Güzelbaba iştirak etmişti.

25 Mayıs 2006 tarihinde İlica Belediyesi'nin Otelinde ağırladığımız Karakoç, geç saatlere kadar şiir severlerle sohbet ettikten sonra yakın mihmandarlığını yapan satranç şampiyonlarımızdan Kemalettin Yentimur'u kadayıf dolması almaya göndermişti. Kemalettin kardeşim yanımızdan "Hayat satranç için çok kısa hocam!" diyerek yanımızdan ayrılmıştı ve bizde beraber gittiğimiz gazete bayisinden farklı düşüncelerdeki gazetelerden dört beş adet alıp tekrar otele dönmüştük. Karakoç, o günler şölen için hazırladığım kitapçığa şu notu düşmüştü: "Hamdolsun yüce Rabb'ime ki Bahaettin Karakoç'u Türkiye'de yaratmıştır. Hamdolsun ki Müslüman'dır, son peygamberin ümmetlerindedir. Bezm-i elest akdine sâdık, Kaalübela'dan beri açlığı, susuzluğu hiç geçmeyen bir âşıktır. Yangını yüreğinden, dumanı başından, zikri yüreğinden hiç eksik olmaz. İşte bir ömrün özeti bu... Fazlası bir teferruatır."

Daphan'da yankılanan şiirin gür sesine İlica'nın ciğerleri nefes vermişti. Su gibi özel, su gibi güzel, su gibi berrak, su gibi yararlı bir şölendi... Su gibi hayat kaynağı ve su gibi bitmez-tükenmez bir kaynaktı!..

Diyabet hastası olan Karakoç, o gece yediklerine dikkat etmediği için çok rahatsızlanmıştı. Geceden sabaha kadar onunla şair, yazar Hakan Hadi Kadioğlu ile yine şair ve yazar Ali Kurt hocalarım ilgilenmiş gerekli tedavisine eşlik etmişlerdi. Sabah da Hakan Hadi Kadioğlu Hoca ve Tacettin Şimşek Hoca'nın arabaları ve Ali Şeyh Özdemir, Yasin Mortaş ve Necati Özarıslan dostlarla Tortum Şelalesi'ne götürmüştük. Sabaha kadar uyumamış olan Karakoç, sanki bu dünyada hep acelesi varmış gibiydi. Varlığın yükünde içinde gezdirdiği sancı bırakmıyordu hiç peşini. İlk yasağın çiğneniş ve sınırdan geçişte başlayan "eyvah" bunu gerektiriyordu belki de.

7. Güneş Vakfı'nın Uluslararası Türk Şöleni

Erzurum; asırlar boyunca havasının ciyadeti, manzarasının letafeti, sularının şifa verici taraflarıyla sevilmiş, benimsenmiş; ruhumuza girmek suretiyle, türkülerimizde, şiirlerimizde, edebiyatımızda ve bu haliyle gönlümüzde büyümüş eski, tarihî şehirlerimizden birisidir. Güneş Vakfı Genel Başkanı ve gençlik yıllarımdan beri dost ve arkadaşım Prof. Dr. Alpaslan Ceylan Hoca'nın, Ağrı'da düzenlemiş olduğum "Ağrı Dağı'ndan İshakpaşa Sarayı'na Şiirin Gündoğumu" isimli şiir şölenini Erzurum'da düzenlenecek olan "Türk Şöleni" kapsamına almamı istediğinde hemen hocamız Bahaeddin Karakoç'u aramıştım.

Gençlik ve hocalık hayatında hep bir eylem insanı olan Alpaslan Hoca, 3 Mayıs 2007 tarihinde başlayan şölenin hedefini belirlemişti bile: "Aziz Türk Milleti, binlerce yıl boyunca kurduğu devletler, oluşturduğu kültürler ve yücelttiği değerlerle tarihe geçmiştir. Türk dünyasının Orta Asya'dan başlayan destanı, insanlığın ve medeniyetin gelişmesine her dönemde katkıda bulunmuştur. Bugünkü küresel medeniyet mirasının dayandığı temel sütunlardan biri de Türk âlemidir. Bugün bizleri aynı milletin mensubu yapan değerler, sadece ortak dilimiz, ortak dinimiz, ortak tarihimiz, ortak kültürümüz veya ata yurdumuz değil, parlak bir geleceği hep birlikte inşa etme arzu ve irademizdir. Bu değerler ve kültürün oluşturduğu şuur, sadece geçmişimizi, kimliğimizi, benliğimizi belirlemekle kalmayıp, geleceğe yönelik ortak tahayyüllerimizi de şekillendirmektedir. Bütün Türk dünyasında, farklı muhit ve zamanlarda yetişen Bilge Kağan, Yusuf Has Hacib, Hoca Ahmet Yesevî, Karamanoğlu Mehmet Bey, Şeyh Edebali, Yunus Emre, Mevlana gibi pek çok "milli şuur" önderlerimizin duygu, düşünce ve ideallerindeki benzerlik, bu ebedi ve ezeli gönül birlikteliğimizin en müşahhas göstergesi olmuştur. Elbette bu duygu ve fikirlere tercüman olan ise ortak ses bayrağımız "Türk dili"dir."

Şölene Dünyanın dört bucağından aşağıda isimleri yazılı şairler iştirak etmişti: Bahaettin Karakoç,

Mehmet Aslan Menüçehr İslam Azizi, Recep Garip, Yaşar Bayar, A. Tefvik Ozan, Harid Fedai, Behruz İmani, Ekrem Karadişoğulları, Ali Şeyh Özdemir, Rıza Hemraz, İsmail Behrami, Şuretlin Mehmetli, Deriş Osman Ahmetoğlu, Lütfü Şehsuvaroğlu, Ali Kurt, Tacettin Şimşek, Hüseyin Yurttaş, Hanifi İspirli, Hakan Hadi Kadioğlu, Nurala Göktürk, Şemsettin Küzeci, Şaban Abak, Rıdvan Canım, Galibe Gültekin Hacıyeva, Nikolay Baboğlu, İsmail Bingöl, Gürsoy Solmaz, Mehmet Bütüc, Zeynel Bekçaç, Funda Ahmet, Yasin Mortaş, Pervin Behmeni, Haydar Bayat ve bu önemli şölenin iki aksakallısı vardı: Kırım Millî Meclis Başkanı Mustafa Abdulcemil Kırımoğlu ve Bahaettin Karakoç. Acıdan tatlıdan bin türlü tecellisiyle hayatı beğenip beğenmemek, kaderinden memnun olup olmamak, herkesin kendi bileceği şey ama hayat mutlaka yaşanacak, çâre yok, kaderin hükmü muhakkak yerine gelecektir. Hayatta bir takını temennilerimiz, arzularımız, aşklarımız, sevgilerimiz, ideallerimiz, hedeflerimiz olması, bunlar için çalışmak çabalamak, atılmak, yorulmak, mücadele etmek ne kadar tabii ise, bunlara mukabil sevgisizlikler, kırılışlar, hüsranslar, hicranlar, başarısızlıklar, ıztıraplar, çileler de o kadar tabii ve zarurîdir. Hatta bir bakıma bu menfi mukabiller daha çoktur. Ziyâ Paşa, “ Âsûde olam dersin eğer, gelme cihâne” diyor. Bir kere dünyaya ayak basanın, başını kazâ taşından kurtaramayacağını söylüyor. Hele Rusya’da işkenceler neticesinde 32 kiloya kadar düşüp öldüğünü sandığımız ve Lala Paşa Camiin de gıyabi cenaze namazı kıldığımız gençlik yıllarımızın idolü, Kırım Millî Meclis Başkanı Mustafa Abdulcemil Kırımoğlu gibi hayatını ferdi çerçevenin dışına taşıyıp içtimâi, millî bir hizmete, misyona tâlib olanların, öne düşenlerin, önde ve önder yürümek isteyenlerin hâli, dünya ölçüsüyle daha perişandı biliyorduk... Kırım Millî Meclis Başkanı Mustafa Abdulcemil Kırımoğlu bu şölenni şereflendirerek şölenin ruhuna uygun ve kalabalık bir topluluğa bir konferans vermişti.

Kırım Millî Meclis Başkanı Mustafa Abdulcemil Kırımoğlu ve Bahaettin Karakoç başta olmak üzere, “Türk Dünyası Fidanlığı” oluşturulup, her şair kendi adına hatıra olarak bir fidan dikmişti. Milletlerin benliğine kazınmış millî duygular, milletlerin fikrinde ve vicdanında yer buldukça şahlanır. Dili, dini, tarihi ve milli şuuru benliklerden silinmiş bir halk, yığın olmaktan öteye geçemez. Her millet; tarihi, kültürü, dili, toprağı ve ona yüklenen değerlerle hayat bulur. Güneş Vakfı’nın bu bağlamda kültürel miraslarını gelecek nesillere ulaştırmalarını önemseyen çok önemli bir şölen daha geride kalıyordu.

8. Erzurum Naat Şiirleri Gecesi

Karakoç’un en son ki Erzurum seyahati Siyer Temalı Mayıs 2015 Erzurum Kitap Günleri’nde ‘Erzurum Naat Şiirleri Gecesi’ için oldu. Abdurrahman Gazi Türbesi’nin altında ki yenilen yemek, uzun sohbetler ve Hz. Muhammed (s.a.v.)’in sancaktarı olarak da bilinir sahabe olan Abdurrahman Gazi’yi ziyaretten sonra Büyükşehir Belediyesi ve Türkiye Yazarlar Birliği Erzurum Şubesi’nin katkılarıyla gerçekleşen geceye geçilmişti. Geç saatlere ve soğuğa rağmen Erzurumlular geceyi ilgiyle takip etmişti.

Bahaettin Karakoç, Nurullah Genç, Hanifi İspirli, Ömer Ekinci Micingirt, Ahmet Efe, Şeref Akbaba, Recep Garip, Yasin Mortaş, Eyüp Azlal, Murat Ertaş, Harun Kazan, Reşat Coşkun ve Yaşar Bayar kendi eserleri olan naat şiirlerini seslendirmişti.

Gecenin sonunda Karakoç’u Aşağı Mumcu Caddesi Pelit Meydanı’nda buluna Dilaver Oteli’ne götürmüştük. Koltukları yanına sıklaştırıp hep onu dinliyorduk: Dolunay Dergisi hakkında sorulara cevap veriyor, neden taşrada bir dergi çıkarmak isteğini şöyle anlatıyordu: “İstanbul, Ankara, İzmir üçgenini teşkil eden üç metropolün dışında kalan illere taşra dendiğini bilmeyen yoktur. Öylesine ilkel bir düşünce kemikleşmişti ki, sanki bu üç büyük şehrimizin dışında kalan ve taşra diye nitelenen kentlerde eli yüzü düzgün bir dergi çıkarılamaz, şair ve yazar yaşamaz... Ben, bu kemikleşen anlayışı yıkmak için Dolunay’ı basın hayatına kazandırdım ve Dolunay’la taşra deyimini yıktım. Dergiyle birlikte Dolunay yayınlarına başladım ve bugüne kadar Anadolu’da daha önce hiç örneği olmayan çok güzel baskılı kitaplar yayınlamaya başladım. Bu yolla da büyük şehir tekelciliğine güzel bir darbe vurdum. Bitmedi. Dolunay Şiir Şölenleri düzenleyip şairlerle şiir severleri yüz yüze getirmeyi yazılı basının dışında söz sanatının da toplayıcı ve etkileyici yanlarını ispatlamayı düşündüm ve gerçekleştirdim. Türkiye’nin çeşitli bölge erinden katılan şairler gelip burada seslerini duyurdular, yeni dostluklar kurdular ve giderken yüreklerinde Maraş sevgisi göturdüler. Dolunay’ın ışığı gönüllerin, bir kez daha kuşattı, gördüklerini hafızalarına yazıp gittiler. Benim istediklerimin hepsi gerçekleşti...”

Dolunay’ın yazar kadrosunda Abdurrahim Karakoç, M. Atila Maraş, O. Olcay Yazıcı, Arif Eren, Ethem Baran, Haşan Latif Sarıyüce, Aysen Akdemir, Mustafa Türk, Celalettin Kurt, S. Ahmet Kutuzman, Etem Çalık, Fazıl Tiyekli, Şevket Yücel, Ali Fuat Bilkan, Hüseyin Özbay, Mustafa Tatçı, Fatma Şengil,

Tahir Şahin Erdoğan, Hüseyin Tuncer, Ahmet Doğan, O. Nuhuz Kılıç, Dilaver Cebeci, Mustafa Kök, Ali Yurtgezen, Abdulhakim Eren, Şükrü Karaca, Günay Yardımcı, Yusuf Mardin, Ali Uyduran, Ali İhsan Aslantürk, Ramazan Avcı, Şaban Abak, Haşan Akçay, Mustafa Pınarbaşı, Mehmet Önder, Emine Işın-su, Kâmil Aydoğan, Halit Yücel, Ziya Öztürk, Mehmet Gülsu, Halime Toros Sevil, Şükrü Karaca, Avni Doğan, Saim Sakaoglu, Çiğdem Artar, M. Halistin Kukul, Abdülkadir Heyber, Sırrı Er, Mustafa Tatçı, Mustafa Özçelik, Mehmet Önal, Arif Bilgin, Gülşen Çelik, Cahide Gürsoy, İhsan Kurt, Tacettin Şimşek, Mehmet Özdemir, Mehmet Gülsu, Sıddık Elbistanlı, Adem Konan, N. Nazan Bekiroğlu, Yaşar Bayar, Yusuf Mardin, Ayhan İnal, Rıdvan Canım, Erol Yıldır, Mehmet Koç, A. İhsan Aslantürk, Ümit Yüksel, Nihal Kılıç, Yıldız Tuncer, Ali Şeyh Özdemir, Yasin Mortaş, Oğuz Karakoç... Gibi yazar, şair, ressam ve akademisyenler yer almıştı.

Dolunay artık bir dergiden çok bir ekolü temsil etmeye başlamıştı. Pergelin ucunu Anadolu'nun göbeğine, Kahramanmaraş'a yerleştirip diğer ucunu Türk dünyasının haritasında dolaştıran, Türk edebiyatına yeni şair ve yazarlar kazandıran bu dergi 37. sayısından sonra ağır vergiler yüzünden kapandı. Daha sonra "Dede Korkut Duası" okunarak devam eden Dolunay Şölenleri özel sayısı olarak (38 ve 39. sayı) iki sayı daha çıkmıştı. Karakoç, Erzurum'da ki son gecesinin anlamına uygun bir tembih gibi şu düsturunu aktarıyordu bize: "Yüce Peygamberimizin, benim için çok boyutlu bir pusula mertebesinde olan bir hadisi vardır, bir günü bir gününe eşit olanları tasvip etmediğini belirten. Bu hadisin işaret ettiği ufukların derinliklerine açılınca ufukların da, ilmin de, yeniliklerin de sınırsız olduğunu anladım. Dar kalıplarda sıkışıp kalmak, hareketsizlik, hep aynı teraneyle eprimiş görüntüler sergilemek içime sinmedi. Kemikleşmiş bâzı kuralların değişmesi, bâzı duvarların yıkılması gerektiğine inandırdım kendimi. Yeni sevdalar, yeni sevdalara yeni sözler gerek dedim ve kurdum şantiyemi... Çok önemli işler yaptığımın bilincindeyim. Bu işten anlayanlar da benim neler yaptığımın farkında. (...)Benim, kelimelere yaslanan sanat teorimin özeti budur..."

Karakoç konuştuğunda içimde dalga dalga kabarıyordu yüreğim. Kendi dünyasını daha başta kurmuş, özgünlüğü belirginleşmiş, sanatçı kişiliği netleşmiş, diğer insanlardan farklı bambaşka şeyleri görebilen ve hissedebilen ender şairimizden biri ile hemhal olmak ne güzel bir duyduydum. Yüreğimin götürdüğü yer neresiydi? Belli miydi? Bilmiyordum.

9. Sözü Döğümlerken

Tanpınar'ın, bir yazısını hatırlıyorum: "Biz şehir kavramını kaybettik. İçimizde fukaralığın düzeni kuruldu." diye yakını. "şehir, bir terbiyenin ve zevkin etrafında oluşan ortak bir hayattır." der. Bu şehir Erzurum ise, kendisine dâhil olmak isteyenlere surlarını da, surlarını da açırvermez öyle... Kendine özgü gizemin de dolandırır, onlarca kapısından size ait olanını bulmanızı ister. Daha umutlu bir şey söyleyeyim. İnsan, sonuçta kulaklarını duyularla kavranamaz olanın sesine ne kadar tıkasa da ruhu olan bir varlıktır. Modern hayatın gürültüsü onu insani ve manevi olana özlemimin bastırmaya çalışsa da insan, ruhunun çığılığına daha fazla tıkayamıyor kulağını...

Erzurum, bizim dışımızda nefes alan bir şehir değil, bizimle beraber saate bakan ve zamanın ne kadar hızlı ilerlediğini fark eden bir şehirdir. Erzurum'u yaşamak başka Erzurum'u anlayarak yaşamak başkadır. Erzurum, zihinlerimizi ve kalplerimizi fethettiğinde biz işte o zaman Erzurum'un sınırlarına girmiş bulunuruz. Kendimize ait olan o dünyada Erzurum'un çocuksu yanlarını, gençlik hallerini, olgun duruşlarını ve zamana elini sürmüş deneyimlerini yakalayabiliriz. Bu sebeple Erzurum'da zaman, şehir ve insanın baş başa kalmasıdır yani kişinin kendi yalın halini bulmasıdır.

Hâsılı bu dil, bu millet yaşadıkça bu şiirler, bu şairler yaşayacak. Bir sihirli sofraya gibi her nesil ondan doycak. Tesellimiz o ki, Türk Şiirinin Dede Korkut'u Bahaettin Karakoç bereketli bir sonbahar gibi bütün meyvelerini Erzurum'da da verdi, cümle usarelerini emzirdi bize, emaneti taşınacaktır inşallah. Biz O'ndan razıyız. Rabbim razı olsun. Gidişi bir sürpriz olmadı. Acelesi vardı ve göçtü. Rahmetle anıyoruz. Mekânı cennet olsun.

Kaynakça:

Avcı, Ramazan (2012), *Türk Şiirinin Beyaz Kartalı Bahaettin Karakoç*, Öncü Basımevi, Ankara.

Karakoç, Bahaettin (1984), *İlkyazda*, Cönk Yayınları, İstanbul.

Karakoç, Bahaettin <http://www.tyb.org.tr/bahaeddin-karakocun-kazakistan-ve-ozbekistan-intibalari-35791h.htm>, (ET:18.10.2018).

Şahin, Durdu (1998), "Şair Bahaettin Karakoç'la Bir Sohbet", *Seviye Dergisi*, S. 6, Mart-Nisan 1998, s. 17-18.

İçinde bulunduğunuz ortam, çevre ve insanlar sizin dünyanızdan farklı bir dünyanın dilini konuşuyor ise, orada huzur bulamaz dilinizden ve halinizden anlayanların bulunduğu iklimlere doğru yelken açar, uzaklara göçersiniz. Bu terk ediş beden değil kalbi ve ruhi bir hicrettir gerçekte.

80’li yılların başından itibaren yüreğimizi saran şiir sevdası, her haliyle engin derinliklere çektiği ruh dünyamıza yeni ufuklar açıyordu. Özellikle sanat ve edebiyat dergilerine karşı olan aşırı tutku, her bir dergiden iz sürerek yeni dergilerle buluşmamıza imkân sağlıyordu. Anadolu’nun dört bir yanında çıkan dergilerin büyük bir çoğunluğu ile kurulan irtibat sayesinde takvimler her ayın ilk günlerini gösterdiğinde posta kutumuz onlarca dergiyle dolup taşıyordu. Her insanın hayatı içinde yaşadıklarından aldığı lezzetler, duyduğu heyecanlar olmuştur. Bizim de edebiyatla, özellikle şiirle kurduğumuz gizli bağ ömrümüze ayrı bir anlam ve heyecan katıyordu.

Şiir kitaplarından ziyade dergilerde yayınlanan şiirleri okumak farklı bir duygu yaşatıyordu. Henüz fırından yeni çıkmış ekmeğin verdiği lezzet ve iştahla o şiirlerin dünyasında gezinmek, her nedense daha bir anlamlı geliyordu. Şiirlerin, ilk defa dergilerde gün yüzüne çıktığını düşünmek, ilk ben okuyormuşum hazzı tarifsiz bir duyguydu...

80’li yılların 90’lara doğru yürüdüğü dönemlerde şiir adına bereket artarken nitelik mumla aranıyordu. Bu benim için geçerliydi. Çünkü her geçen yıl dönüp geriye baktığımda birçok şiiri şiirden saymıyordum. Dergilerdeki şiirlerin yanında ustaların kitaplarına da uzanan bir yolculukta şiire karşı olan tutku arttıkça artıyordu. Ve çevrenizde sizi anlayacak insan sayısı hiçti. Hal böyle olunca arayışlar ve yenilerle buluşma, tanışma isteği daha bir kabarıyordu.

Böyle bir arayış sürecinde, 1987 yılında elimize ulaşan dergilerden K. Maraş’ta Bahaettin Karakoç’un “Dolunay” isimli bir dergi çıkardığını öğrenmiş olduk. Posta kutularının revaçta, kendine özel bir adresin olduğu dönemde posta kutusu: 77’ye -diğer dergilerde uygulamış olduğumuz taktiği uygulayarak- bir mektup yazıp gönderdik. Bir hafta sonra dergilerle birlikte Bahaettin ağabeyin daktilosundan çıkmış iki sayfalık bir mektup elimize ulaştı.

Dolunay’ın her sayısı on adet olmak üzere adresimize bir mektupla ulaşıyordu. Sevdiklerimizi, sevdiklerimiz de sevsin arzusuyla fazla dergileri çevreye dağıtıyor, kiminin maddi karşılığını alıyor, kimini de hediye sayıyorduk. Birçok dergiye olduğu gibi, Dolunay’a da şiirler gönderiyorduk bu arada. Birçoğu yayınlanmıyor fakat Bahaettin abiden aldığımız tavsiyeler, bilgiler, şiirlerim yayınlanmış kadar cesaret ve şevk veriyordu. Daha sonraki vakitlerde Bahaettin abiden çeşitli ortamlarda “Hasan da Dolunay şairlerindedir” cümlesini duymak bizim için önemli bir paye özelliği taşıyordu.

Günümüzde sıklıkla duyduğumuz şiir şölenlerini 1987 yılında ilk defa Bahaetten ağabey “I. Dolunay Şiir Şöleni” ile başlatmış oldu. Bu şölene bizi de davet etmiş olması, kendi açımızdan oldukça önemliydi. Demek ki biz de “şair” den sayılıyorduk. Trabzon’dan kalkıp Maraş’a kadar devam eden heyecanlı bir yolculuğun ardından maksudumuza varmıştık.

Bu şöleninde, daha önce şiirlerini dergi ve kitaplarından okuduğum, sevdiğim şairlerle yüz yüze tanışma imkânı bulmak benim için çok güzel, anlamlı bir duyguydu. Özellikle büyük hayranlık beslediğim, okuya okuya şiirlerini ezberlediğim merhum Abdurrahim Karakoç’u ve daha birçok şairi tanımak ömür defterimizin unutulmazlar sayfasına eklenen güzel hatıralar bırakmıştı.

Sonraki yıllarda geleneksel olarak tertip edilen şölenlerin bir kısmına yine katılma şansını bulmuş-tuk. Her seferinde güzellikler dererek ayrıldığımız bu şölenlerde özellikle Bahaettin ağabeyi de yakından tanıma imkânımız oluyordu. Onun şahsiyeti, duruşu, güzel insanlığı karşısında kendimize bir rehber bulmanın, şiir hakkındaki düşünceleriyle de bilgilenmenin mutluluğunu yaşıyorduk.

Bahaettin ağabeyle yıllarca irtibatımız devam etti. Bu bağ önceleri mektuplarla daha sonraları da telefon görüşmeleriyle devam etti. Bir bayram tebrikini dahi kaşılıksız bırakmayan bir özelliği vardı. Şiiri hayatından farklı değildi. Yaşadıkları ve hissettikleri şiirinde ses buluyor ve bizim de gönül dünyamızı şenlendiriyordu. Her ne kadar kendi ifadesi “yazdığım şiire bir daha dönüp bakmam” şeklinde olsa da, üzerinde tekrar çalışmayı gerektirmeyecek şekilde bir mükemmellikte tamamlanmış şiirlerdir şiirleri.

Okumaya çalıştığımız her kitabından şiirin nasıl olması gerektiğine dair dersler de alıyorduk aynı zamanda. Şiirin zorlamaya gelmeyeceğini, coşkunun akan bir ırmak gibi olması gerektiğini onun şiirlerinden öğrendik. Onun için önemli olan has şiirdi. Gönülden kopup geldiği gibi hayatın içine akan bu şiirlerde kendine has yeni biçimler, farklı söyleyişler oluşturarak üslubunu oluşturmuş oldu. Hiçbir şiir geleneğine karşı çıkmadı. Klasik şiirle modern şiiri aynı kefedede tutmaya çalıştı. Bakışındaki tek şart gerçek şiir olmasıydı. Gerçek şiirin özünde aradığı ve benimsediği özellik de kendi dünyasında olduğu gibi millî ve manevî değerlere bağlı, inandığı gibi yaşayan ve yaşadığı gibi yazan şairlerin şiirlerini hiçbir zaman göz ardı etmedi.

O bir gönül insanıydı aynı zamanda. Aşk dükânını yol kenarına açmış bir şair. Sohbeti, yüce gönüllü oluşuyla bu dükkân önünden her geçene ikram edecek bir çayı vardı her zaman. Az biraz kabiliyet gördüklerinin elinden tutmayı bir görev bilmiş, özellikle gençlere yol yordam göstermekten kaçınmamıştır.

Son dönem şiirindeki savrulmuş karşısında da tavrını göstermiş, özellikle bazılarının şiir yazdıklarını sanmalarına karşılık da düşüncelerini; “Bugünkü şairlerin şiir yazdığına inanmıyorum. Toleranslı yaklaşımına rağmen bir yere koyamıyorum yeni şiiri. Bir çekirge sürüsü gibiler. Eğer çile ve düşünce yoksa sonuç bu olur. Her işin özü düşüncedir. Ancak şiirin varlığına ve yararına inanıyorum. Bu sebeple şair olmak isteyenlerin elinden tutmaya çalışıyorum.” Şeklinde ifade ederek de bir yaraya parmak basmıştır aslında.

Yazdığı yirmiden fazla şiir kitabı, 36 sayı olarak çıkardığı “Dolunay” dergisiyle, düzenlediği şiir şölenleriyle, samimi duruşu, tavizsiz kişiliği ile Anadolu’da “şiiri ayağa kaldırma”yı başaran şair, Türk Edebiyat Tarihi içerisinde unutulmamak üzere yerini almıştır. Aynı zamanda bugün Anadolu’da şiirin, edebiyatın, kültürün varlığını büyük ölçüde Bahaettin Karakoç borçlu olduğumuzu unutmamalıyız.

Güzel yaşadı, güzel eserler bıraktı. “Her kim ki olursa bu sırta mazhar/ Dünyaya bırakır ölmez bir eser” sırrınca onlarca eseriyle birlikte ölümsüzlüğü tattı. Çocuklarımıza, torunlarımıza nakledeceğimiz unutulmayacak mısralar, hatıralar bıraktı bize. Her daim minnet ve rahmetle anacağımız güzel gönüllü bir insan, büyük bir şairdi O.

Ruhu şad, mekânı Cennet olsun...

Kartallar Yuvadan Uçtuğu Zaman

◆ Haşim Kalender

Gelirim demiştin daha gitmeden
Ihlamurlar çiçek açtığı zaman
Şiirin susmadı ömrün bitmeden
Şairler şiiri saçtığı zaman

Dön de bak geriye dostların doldu
Oy beyaz kartalım yerin boş kaldı
Ardından geliriz zaman azaldı
Can cananın ecel biçtiği zaman

Arkada binlerin duası gerek
Göğü bir tutan var olmadan direk
Ne iman demiştin gıpta ederek
Dilekçen elime geçtiği zaman

O şekil yaşayıp gitseydik keşke
Ne bilsin ne anlar düşmeyen aşka
Şair ne diler ki duadan başka
Hayırla yâd ister göçtüğü zaman

Üzülmez amelle ömrü bitiren
Döneceksin demiş övüp getiren
Ecel bade olur yâre götüren
Dostunun elinden içtiği zaman

Bulutlar üstüne gölge serilsin
Dilerim hesabın kolay görülsün
Amelin dürülsün, sağdan verilsin
Ana evladından kaçtığı zaman

Kalender bilir ki doğan ölecek
Burda dert edinen orda gülecek
Sana uçuşacak sana gelecek
Kartallar yuvadan uçtuğu zaman

Tuvalimdeki Karakoç Resimleri

◆ Tacettin Şimşek

Giriş

Hep böyledir ve galiba değişmez bir kaderdir. İyi insanlar iyi atlara biner giderler. Kocaman bir boşluk bırakırlar arkalarında. Onların bizden alacaklı gittiklerini düşünürüz. Bize arkalarından mahzun bakmak düşer. Hatırlamak değil, unutmamak ve daima rahmetle anmak boynumuza borç olur. Payımıza düşen budur. Vefa, erdem vadisinde yürür, ödeve dönüşür. Karakoçlu zamanları özlemekten başka ne gelir ki elden? Bir de belleğimizdeki resimleri albümlere dizmekten...

1

Bahaettin Karakoç bir Dolunay süvarisidir. Dolunay, taşranın şiirle soluk almasıdır. Taşranın merkeze “ben de varım” demesidir. Karakoç, hedefini çoktan belirlemiştir zaten. “Şiiri ayağa kaldırmak.” koymuştur hareketin adını. Dolunay dergisini çıkarması, Dolunay Şiir Şölenlerini ısrarla sürdürmesi azim, idare ve kararlılık destanıdır. O, bir öz güven anıtı diker taşralı sanatkar yüreklere. Şölen resimlerinde Karakoç’un yanı başında yürüyen, onu gölgesi gibi takip eden isimler vardır. Şölenlerin kutlu kapısını Dede Korkut’un duası ile açan Ramazan, objektifiyle de şiir yazan Yasin, Kırağı’dan Hece Taşları’na şiiri hep gündemde tutan Tayyib bu isimler arasında o büyük resme dâhil olurlar. Seyran şairi, şiire Anadolu’da bir merkez oluşturmanın peşindedir. Şairler şehri Kahramanmaraş bir buluşma noktasıdır artık. Dolunay, Karakoç’un öncülüğünde bir çekim merkezi olur. Eli kalem tutan birçok insanı çevresinde toplar.

Karakoç çağırın, yönlendiren, kollayan, yüreklendiren tavrıyla bir tekke şeyhi gibidir.

2

Karakoç’un şiiri sizi bir gün “Kepez”le çarpar. Nasıl bir sestir o; nasıl bir imge harmanıdır? Yıllar sonra öğrencilerle gerçekleştireceğiniz şiir şölenlerinde okunacak şiirler arasında “Kepez” mutlaka olacaktır.

Çok zaman “İhlamlar”ın gölgesinde kalan “Kepez”, çağdaş Türk şiirinde Karakoç’un sesini, söyleyişini, ritmini ve imge dünyasını aksettiren özgün bir şiir olarak yaşmalıdır.

“Deniz fenerinin ve gökyüzünün kör olması”, “deniz dibi devlerinin uyanması”, “koç sürüsü dalgaların tolaşması”, “yürekteki kara bulutların yıldırımlar kusması”, “yorgun geminin kayalara oturması”, “korkunun şapkasını kapkara bir dala asması”, “ölümün bir yosun tarlasında dinlenmesi” ve “selam vererek geçmesi”, “denizlerin sünger ve inci avcılarının kanına girmesi”, “neşeli bir ıslık aydınlığı”, “yaralı akşamlar”, “şingir mungir kristal ömürler”, “yitik ekmekler gibi ayrılık türküleri”, “tedirgin martılar”, “dilsiz görgü tanığı”, “Tarih-i Kadim’in sızlayan süslü bir göğüs olması”, “ellerini bulamamak”, “asırların zincirleri kemirmesi”, “sabrın gül suyuyla beş vakit yıkanmak” gibi örnekler, Karakoç’un şiir evreninde imge oluşturma yaklaşımının ipuçlarını verir. (Karakoç usta, şiirde işçiliği keşke göz ardı etmese ve bu anıt şiirde uyak endişesinden kaynaklanan “Yalnız kalmayınca aç kalmayınca / Oğlak, kuzu melemes” ve “Kimse kirli ayaklarıyla / Üzerimi tepeleyemez” gibi dizelere yer vermeseydi diye düşünmeden edemezsiniz.)

Kepez ya da şair, denize bakan bir tepenin diliyle konuşur. Bir tanıklıktır kepezinki. İçinde geçmiş, geleceği, şimdiki zamanıyla bütün bir hayat vardır. Karakoç, beşeri nitelikte bütün var oluş ve yok oluş macerasını bir kepezin teşhis ve intakıyla gözler önüne serer. Şiir bir dağ yamacından kopan kar yumağının yuvarlanması gibi başlar:

“Ansızın bir karasu iner
Deniz fenerinin gözlerine
Fener kör olur.
Ve ağır ağır uyanmaya başlar
Deniz dibinin devleri
Koç sürüsü dalgalar tolaşır gerine gerine
Ötede yıkın bir balıkçı köyünün çiçeksiz evleri
Evler ki denizlerde olup bitenleri bilmez
Bense bu kadere iyi bilirim
Benim adım Kepez...”

Şair, kepezin kimliğine girip konuşurken tabiat ve insan bütünlüğüne ilişkin bir sahne kurar. Işığın olmadığı mekâna korku hâkimdir. Karanlık tabiat, korku insana ait unsurlardır. Şiir, sebep sonuç ilişkisi içinde karanlığın korkuyu doğurduğu sezdirir. Aynı korkunç tablo bir geminin kayalara çarpmasına neden olurken insanda iki farklı eylemi ortaya çıkarır: Biri sebepler üzerine düşünmenin ve sığınma ihtiyacının tezahürü olan dua, diğeri sebepleri göz ardı edip doğrudan sonuca odaklanmanın göstergesi olan küfürdür. Karanlıkta ölüm kol gezmektedir.

“Yıldızlar olmadı mı, dolunay olmadı mı
Gökyüzü de kördür.
Yüreğindeki kara bulutlar
Durmadan yıldırımlar kusar
Yorgun bir gemi oturur kayalara
Karışır birbirine dua ve küfür
Korkuysa şapkasını her zaman
Kap kara bir dala asar
Bir yosun tarlasında dinlenirken
Gördüm ölümü kaç kez
Selam verip geçti gülümseyerek
Ben korkusuz Kepez... (...)”

Amaç şiir çözümlemesi olsa eminim ki, “Kepez”-den bir kitap çıkarırsınız.

3

Karakoç’un adını anınca gün olur, otuz beş yıl öncesine gidersiniz. *Mevsimler ve Ötesi*’nden on bir yıl sonra *Seyran*, ondan iki yıl sonra *Sevgi Turnaları*, ardından aynı yıl (1983) *Ay Şafağı Çok Çiçek*’le *Kar Sesi* yayımlanır. (“Seyran” öylesine büyülü bir isimdir ki, 1973’te Bahaettin Karakoç’un ikinci kitabının künyesi olmakla kalmaz, 1979’da Gülten Akin’ın şiir kitabına olduğu gibi toplu şiirlerine de ad olur. Karakoç’un beş ciltte bir araya getirilen şiirlerinin ilk cildine ad olduğu gibi.)

Ay Şafağı Çok Çiçek’te şair “Acelem Var” demektedir.

“Acı şölen yorgunu soylu yiğit dağlardan
Gönlüm müjdeyle döner ay şafağı çok çiçek”

diye diye ve “Azıksız Çıkma Yola” uyarısıyla gelmiştir. Ezberlenecekler arasına giren şiir

“Bir nehri geçeceksen önce soyunmalısın
Bir dağı çıkacaksan soluklu olmalısın
Mademki niyetlisin seferin kutlu ola
Caydırmayı düşünmem ama derim ki sana
Azıksız çıkma yola”

bendiyle başlarken de,

“Nereye gidersen git, heybene gönül doldur
Bir kovan parçalama bir parmak acı balâ
Yontuldukça yer kapla ve her zaman güzel kal
Temiz kal, fazlanı at, ekşiğini tamamla
Azıksız çıkma yola”

bendiyle biterken de şiir vadisine henüz adım atmış genç yoldaşlara yol haritası çizmektedir.

Azığınız olur şiir. Oturur, *Ay Şafağı Çok Çiçek*’teki “Işığa Güzelleme” başlıklı şiire her beytin üzerine üç dize ekleyerek acemice bir tahmis (beşleme) yazarsınız. Ancak Karakoç da dâhil olmak üzere, hiç kimseye okumaz, hiçbir yerde yayımlamazsınız. Bu, sizin gönül bağınızı belgelemek ve safınızı belirlemek için yaptığınız bir denemedir sadece.

Sen gözlerinde yıldızları taşıyan mihrace
Al sevgini eline yürü sonsuza gönlünce
Zaman bahtın ellerinde sihirli dönence
“Deli-beyaz dişi, ey sürekli balkıyan ece
“Gündüz bahar güneşiydin, dolunaysın bu gece”

Sözün altın cevheri belli ki hayli derinde
Farz et ki bugün şiir olmak varmış kaderinde
Kuş resimleri çizer kim olsa senin yerinde
“Yeşeren raksındır, kuş ve ceylan figürlerinde
“Yayladan yaylaya bir diri çığlık devrilince”

Gökler bir şehrayine hazırlanır hayal bu ya
Başlar denizler ufkunda rüya içinde rüya
Bir senfonik ezgiler sahnesine döner dünya
“Mavi bir sağnak gibi bastırır müzik ve hülya
“Çağ seni yorumlar her sanatta, erdemli yüce”

Soylu renk odur ki en sevdiği renge boyana
Işık denir mi renklerinden birine kıyana
Kimi gün el çeker çağdan çekilir aşiyana
“Atlarla, balıklarla, bütün kuşlarla yan yana
“Ruhun doruk doruk hicreti, bir soylu imece”

Hayalim seninle her zaman düğünde dernekte
Bir gün yıldızlara ulaşmak mümkün mü demekte
Seni özlemekte sadece seni özlemekte
“Has ekmekte, ak duvakta, gülde, düşte, emekte
“Sensin onurlu zaferleri yansıtan bilmece”

Can uğruna can vermek oynansa ne büyük oyun
Aşk özüdür rüzgârın toprağın ateşin suyun
Ey sevgili ruhun bana bir otağ-ı hümayun
“Delim, tatlım, kurban olayım, yüreğime soyun
“Gündüz bahar güneşiydin, dolunaysın bu gece”

Yıl 1983'tür. Erzurum'da bir imza günü düzenlenir. Cumhuriyet Caddesi'nde karşıdan karşıya gerilmiş kocaman bir bez afiş dalgalanır. Bahaettin Karakoç, Abdurrahim Karakoç ve Alper Aksoy Erzurum'dadır. *Kar Sesi, Suları Islatamadım ve Ümraniye İçinde Vurdular Bizi*, buğusu üstünde kitaplardır.

Yahya Kemal'in 1927'de Varşova'da kaleme aldığı "Kar Musikileri" şiirinin ikinci dizesinden bir tamama çıkıp gelmiş, Karakoç'un şiir kitabının kapağına oturmuştur: Kar Sesi. Yahya Kemal o şiirinde "Bin yıldan uzun bir gecenin bestesidir bu. / Bin yıl sürecek zannedilen kar sesidir bu." derken "bir erganun âhengi"nin derinden derine yayıldığını, bu ahengi duyduğunu, ancak Slav kederinden zevk almadığını söyler. Çünkü onun zihni Varşova'dan da, yaşadığı dönemden de çok uzaktadır. Eski plakta Tamburî Cemil Bey çalmaktadır. İstanbul'u özlemektedir Yahya Kemal. Cemil Bey, ona notaların kanatlarında İstanbul'u getirmektedir. Birden kar ve karanlığın uzaklaştığını zanneder şair, rüyasında kendini Körfez'de görür.

Siz, bir değil, iki Karakoç'u Erzurum'da görebilirsiniz. Bir heyecan dalgası sarmıştır Erzurum'u. Ülke Kitabevi'nde izdiham olur. Kitaplar imzalanır, sohbetler edilir, çaylar içilir. Yunus Buğra'nın evinde Yakup'un özenle yoğurduğu çiğ köfteler yenir.

Ertesi gün misafirler otobüs terminalinden yolcu edilirken Süzer tabelasının önünde toplu fotoğraf çekilir. Yakup, Nuri, Mehmet, Yunus Buğra, siz... Oradasınızdır. Edebiyat Fakültesi'nin efsane hocaları Şerif Aktaş, Yavuz Akpınar, Saim Sakaoglu, Ali Berat Alptekin oradadır. Taşra, akademisyeniyle de şairinin yanındadır. Bu da kayda değer resimler arasındaki seçkin yerini alır. (Ne yazık ki bu yakınlık, akademik çalışma alanına yansımaz. YÖK Tez Merkezi tarandığında görülür ki, akademinin Karakoç'a ilgisi, 1996'da Mehmet Narlı'nın Yeni Türk Edebiyatı bilim dalında hazırladığı 1950 Sonrasında Türk Şiirinde Bahaettin Karakoç ve 2005'te Aytaç Dinç Yıldırım'ın dil bilim alanında yaptığı *Bahaettin Karakoç'un Şiirlerinde Sıra Dışı Bağdaştırmalar* adlı yüksek lisans tezleriyle sınırlı kalır. 5 Ocak 2019 itibarıyla YÖK Tez Merkezi'nde ve enstitü kütüphanelerinin raflarında Bahaettin Karakoç konulu bir doktora tezine rastlamak mümkün değildir.)

Eylül 1983'te Doğu Edebiyat dergisinin Türkiye genelinde başlattığı imza törenlerinde kervan, Erzurum'da konaklamıştır. Seyran Erzurum'dadır. Sevgi Turnaları Palandöken'in zirvesinde uçar. Ejder'in tepesinde *Ay Şafağı Çok Çiçek açar. Kar*

Sesi'nin en güzel yankılandığı yer belki de Erzurum'dur.

Karakoç, ertesi yıl yayımlanacak *İlkyazda* kitabının "Selam" bölümünde Malatya, Elazığ, Erzincan, Bayburt, Gümüşhane, Trabzon, Giresun, Samsun, Çorum, Ankara, Kayseri gibi şehirlerin yer aldığı şiir defterine Erzurum sayfasını da ekleyecektir.

*"Selam Erzurum dedim, selam ey yiğit şehir
Üşüyen gözlerinle süzül de içime gir
Lala Paşa Camisi hâlâ diri ve güle
Geçeceksen burada imbiklerden süzül geç
Aziziye Tabyası, Mecidiye Tabyası
Fanilikten kurtulmuş ışık yüzlü iki pir
Çifte minarelerin şiirli endamında
Ruhlar getirir tekbir
Bütün çehreler bildik, bezm-i elest imzalı
Hepsi çiçek gamzeli / Her selam taze iksir"*

Ardından bir toplu fotoğrafın tasvirini yapar Karakoç:

*"İşte grup hâlinde çekilmiş bir fotoğraf
Sütten bir gül bahçesi, yürekleri süttü saf
Şu Yavuz Akpınar dost, şu Saim Sakaoglu
Şu Şerif Aktaş Hoca, şu Ali Berat Alptekin
Şu İsmail Usta'dır, şu Selâhaddin Daloglu
Bunlar olgun başaklar, bunlar ışık, bunlar su
Şu Selçuk Kaya'dır, şu İshak Yıkılğan
Şu şair Çiğdem Artar, şu da Tacettin Şimşek
Şu Yakup Çelik kardaş, şu Mehmet Özdemir can
Yunus Yılmaz, Mahmut Doğan
Saymakla bitmez ki tek tek
Hepsi bir ulu harman
Hepsi yâr, hepsi kardaş..."*

Karakoç'un şiir tutanağına geçmek bir ayrıcalıktır kuşkusuz. Sonraki yıllarda sık sık Erzurum'a gelir şair. Palandöken'de kar yiyen, Aziziye Tabyası'nda gözleri buğulanan, Tortum Şelâlesi'nde yükseklerden köpük köpük dökülen suya şiiriyle eşlik eden Karakoç portreleri, bu gelişlerden hafızanıza kazınmış karelerdir.

5

Hafızanız bugünden yirmi yıl öncesine uzanırsa Tokat Niksar'da Çamiçi Yayla Şenliği'nde bulursunuz kendinizi. Günlerden 3 Haziran'dır. Saat 13.00 civarındır. Önde Karakoç, ardında İsmail, Hüseyin ve siz, Çamiçi Karabodur yaylasında bir orman içindesiniz. "Tepeye çıkalım mı?" diye sorar Karakoç. Gözümüz kesmez ama Bahaettin Karakoç'tur teklifin sahibi. Canımıza minnettir. Siz, ona yoldaş kabul edilmeyi ayrıcalık bilirsiniz. (Niye itiraf et-

memeli, biraz da kızdırmaktan çekinirsiniz büyük ustayı. Karakoç'tur o. Aniden parlayıverir. İmâdan tarize, sitemden azarlamaya ışık hızıyla geçiverir. Karakoç kızdı mı, söz dizgininden boşanır ve varacağı son adrese varır. Belleğinin تنها bir köşesinde çatık kaşlı bir Karakoç resmi taşıyanlar iyi bilir bunu.)

Yayla, sırtını çam ağaçlarıyla, çalılıklarla kaplı ormanlık bir alana yaslamıştır. Tepeye ulaşmak için yol yoktur. Karakoç önden neredeyse uçarak; çam ağaçlarının, çalılıkların arasından yol açarak yürümektedir. Başkaları tarafından açılmış bir yoldan gitmek değildir, yeni bir yol açmaktır niyeti.

Siz, arkasından nefes nefese ona yetişmeye çalışırsınız. Karakoç bir yandan koşar adım yukarı tırmanırken bir yandan da doğaçlama olarak "ziyade" redifli bir koşma söylemektedir. Hüseyin, elinde kalem ve kâğıtla bir yandan ağaç dallarından kendini korumaya çalışırken bir yandan da tek mısra bile kaçırmadan Karakoç'un söylediği koşmayı not almaktadır. Üç takipçi, kan ter içindedir.

Tepeye çıkıncaya kadar şiirin beş dörtlüğü tamamlanır. Tepede açık bir alan vardır. Ortada gövdesinden iki ana dala ayrılmış yaşlı ve tek başına bir kayın ağacı kıyamdadır. Karakoç, kayın ağacına tırmanır ve altıncı dörtlüğü ağacın üzerinde söyler. Koşma tamamlanmıştır.

Adı ne olacaktır şiirin? Onu da söyler Karakoç. Koşmanın künyesi "Karabodur Yaylasında Dört Kartal" olur. Orada aslında bir kartal vardır. Diğerleri o koca kartalın güçlü kanatları altındaki serçelerdir.

Tırmanışa geçildiğinde "Karabodur yaylasında Karakoç gezer" diye başlamıştır şiir. "Kartal bakışları ovayı süzer" diye devam etmiştir. Hiç duraklamadan, mısralar art arda sıralamıştır. Bu arada Hüseyin, yazma hızını Karakoç'un söyleme hızına yaklaştırabilmek için olağanüstü çaba göstermiştir.

Şiirin devamında "Gençler kanatlanmış uçmaya hazır / Birlikte konmaya göçmeye hazır" der Karakoç. En genciniz, en yaşlıınızdan otuz yaş daha büyük olan beyaz kartal Karakoç'tur. Ona ayak uydurmak ne mümkün? O, Kurtbeli'nde; Şardağı'nın, Salavan Dağı'nın eteklerinde nefesini açmıştır. Bu tür yürümelere alışkındır.

Ardından "Kim hayal ederdi burda gezmeyi / Yürürken ayakta şiir yazmayı?" diye sorar Karakoç. Cevabınız hazırdır: Hiçbirimiz. Ama olmayacak olmuştur ve koşar adım yürürken de şiir söylenebileceği/yazılabileceği görülmüştür. Hani durağan bir ortamdı şiirin aradığı? Öyle değilmiş. Ya da böyle de oluyormuş.

Karakoç bir sonraki dörtlükte mekâna güzelle-

me yapar: "Burda şair susar rüzgâr konuşur / Yürek neye üfler ve tar konuşur / Üç gündür bizimle Nixsar konuşur" dizeleriyle bir duygudaşlık atmosferi çizer. Biz, Karakoç'un bizimle konuşmasından hoşnuduz. Daha ne isteriz?

Sonra yoldaşlarına döner Karakoç. "Tacettin el verdim sıyrılmından / Unutma bu günü ey Hüseyin can" diye teveccüh gösterir. Son sesleniş rehber İsmail için gelir: "Rehber İsmail'im döker terini / Dörtlü kare burda bulmuş yerini / Karakoç unutmaz dost değerini" diye bağlar sözlerini büyük şair.

Bir şiirin doğaçlama yazılış serüvenine tanıklık etmişsinizdir.

6

Yıl 2015'tir. 27 Haziran'da bir haber ulaşır, Karakoç bir kaza sonucu beyin kanaması geçirmiş ve ameliyata alınmıştır. Mısralar dökülür kaleminizden:

"Kar Sesi'nde efkâr
Karakoç ameliyatta
Hasret yaşadık bunca zaman
yâr sesine
Gel kalbimi al
kundak edip sar sesine
Bir berzaha girmiş
koca kartal bu sabah
Efkâr sesimiz eşlik eder
"Kar Sesi"ne

7

Karakoç'un el yazısından, poetikasından, kavgalarından, hep yazacağı şiirin peşinden koştuğu için yazdıklarına dönüp bir daha bakamamasından, imzaladığı kitaplardan, 14 Mayıs 2015'te Ali Emiri Kültür Merkezi'ndeki Karakoç'a Saygı gecesinden ve daha nice anıdan onlarca fotoğraf çıkar. Her birine bir paragraf açılrsa söz bitmez.

8

"İhlamurlar Çiçek Açtığı Zaman" şiir şölenlerinin demirbaş şiiridir. Karakoç'un vaat ve sadakat şiiridir o. Karakoç gelecektir. Dilinde sabah keyfiyle yeni bir umut türküsü bestelenir. Dağlarda ütüsü bozulmamış bir kar manzarası vardır. Rahvan atlar gibi ırgalanan gökyüzü şairin gözünü kamaştırır da gelecektir şair. Ancak biraz "mühlet" istemektedir. "Şimdilik bağlayıcı bir takvim sorma bana" demektedir, geliş zamanını "ihlamurların çiçek açtığı zaman"a ertelemektedir.

İhlamurların haziran sonu, temmuz başında çiçek açtığına bakarak "Karakoç'un kaydettiği tak-

vim biraz şaşmış” denebilir mi? Hayır ve ne gam! Belki de beyin ameliyatına girdiği tarih, o “geliş”in provasıdır, kim bilir?

Karakoç’tur o. Söz vermiştir bir kere. Gelecektir. Gelir. Bizim için “gidiş” olan 17 Ekim 2018, adı kader tarafından önceden konmuş bir “geliş”in tarihidir. Yaradan’a *Beyaz Dilekçe’yi*, *Leyl ü Nehar Aşk’ı*, *Aşk Mektupları’nı* yazan; *Ay Işığında Serenatlar’ı* söyleyen; *Sürgün Vezir’in Aşk Neşideleri’ni* fısıldaayan; *Gündemde Yine Aşk Var*, *Ben Senin Yusuf’un Olmuşum* diyen bir şair için sevdiğine kavuşma törenidir.

Başka kavuşmalar da vardır bu yolculukta. Allahualemler, orada şairler meclisi kurulmuştur. Yunus oradadır mutlaka. Alçak gönüllülüğü izin vermese de, şuaranın ısrarıyla başköşeye oturmuş olmalıdır. Nesimî, Fuzulî, Galib, Âkif, Necip Fazıl, Abdurrahim Karakoç, hâsılı “dost bahçesi bülbülü cümle şair”, bütün söz mimarları oradadır. Dolunay Şiir Şölenlerinin zarif yüzleri A.Vahap Akbaş, Nazir Akalın ve Hüseyin Alacatlı gibi dost gönüller de eminim karşılama töreninde bulunmuşlardır.

Karakoç ustamızın ve cümlesinin mekânı cennet, ödülü Cemalullah ola!

17 Ekim’i 18 Ekim’e bağlayan gece, Karakoç’un sonsuzluğa göçtüğü haberi paylaşılırken saat 02.00 sularında dilinizin ucuna bir rubai gelir. Son söz niyetine söylersiniz.

Ağabeyden Yetim

Bahaettin Karakoç ağabeyim için

Yıllar yılı sordum ki
bu âlemde kimim
Kaç yıl sürecek bilmiyorum
naz çekimim
Evlat babadan yetim kalır
dünyada
Dünden beri
ben bir ağabeyden yetimim.

Sarı Bülbül

◆Bahaettin Karakoç

*“Kâtip sen yaz, sabâ sen de kerem kıl
Götür arzihâlim yâre tez elden.”*

Bayburtlu Zihni

Tan çizgisi çiçeklenip ışıırken
Bülbül, okuntun var, götür cânâna!
Gökte bulut, yerde tohum üşürken
Resmet ahvâlimi, yetir cânâna!

Aşk kösteği gurbet yaptı yurdumu,
Dost bildiğim herkes kesti yardımını,
Kırk kâtibi terletecek derdimi
Sen yazıver satır satır, cânâna!

Melâlimin hüsnüyusuf edâsı,
Cânâna adanmış çiçek adası;
Dalga dalga gelir cevr-i cefâsı,
Vuslattan haber sor, ıtır cânâna!

O mülkünde yaşar, bense kirada,
Kilitlendi yollar kaldım burada,
Sarı bülbül, sen elçi ol arada,
Bir cânım var, kurbân yatır cânâna!

Gül demişler çiçeklerin hâsına,
Çok katlandım acısına yasına,
Tercüman ol *Karakoç’un* sesine
Zarfla ahvâlimi, götür cânâna!